

8. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

22. ÚNORA 1998

Z obsahu:

Ježíš Kristus jediný Spasitel

Katecheze
Jana Pavla II.
4. února 1998
– strana 2 –

Rozlišovací schopnost

Případ nevychovatel-
ného mladíka
z Chrastavy otřásl
celou veřejností...
– strana 4 –

Popeleční středa – začátek velkého postu

– strana 8 –

Výzva mariánským rodinám k modlitbě

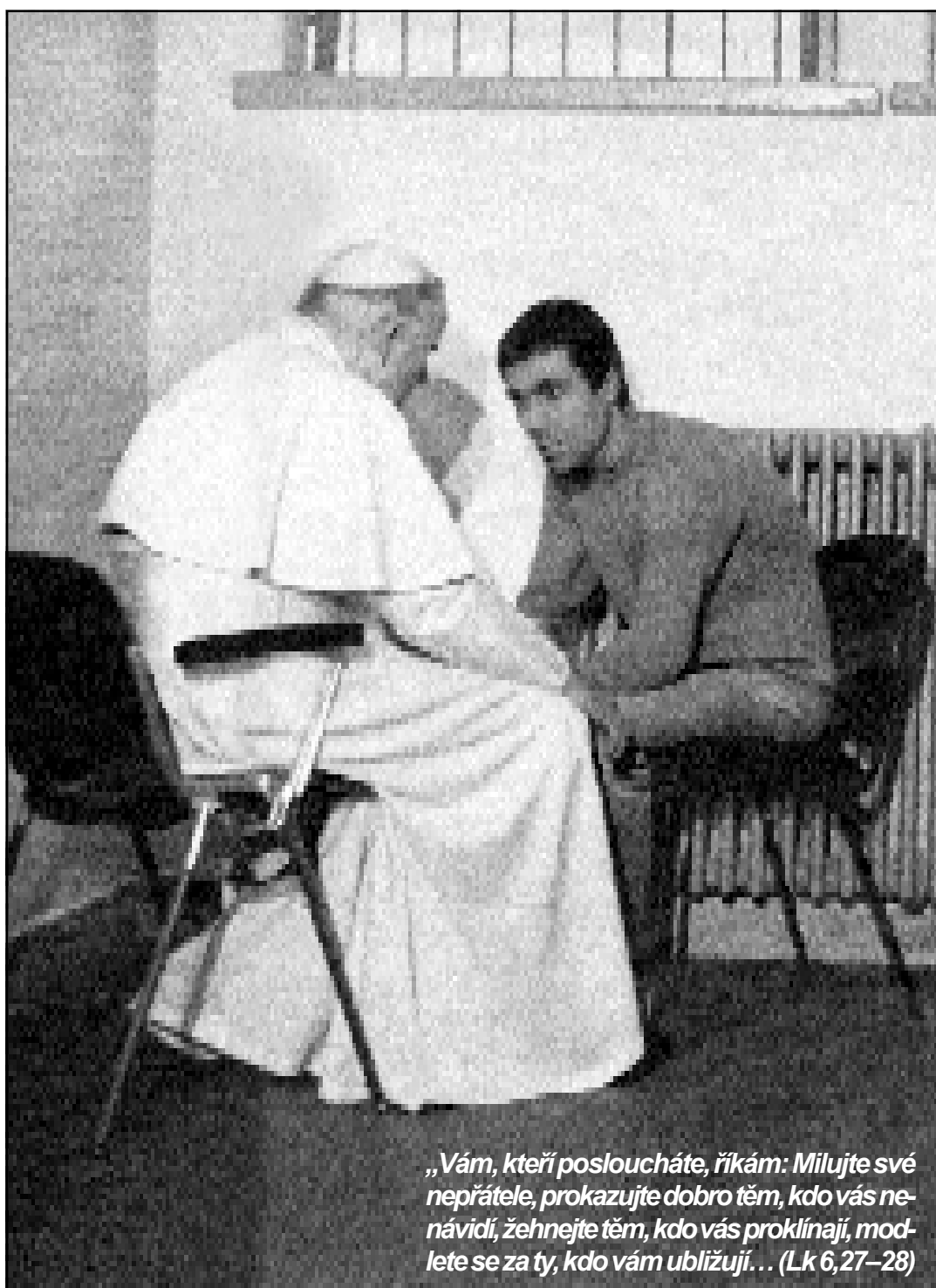
Biskup Pavel Maria
Hnilica SJ
– strana 8 –

Nebezpečí okultismu

P. Jacques Verlinde
hovoří o své osobní
zkušenosti s okultis-
mem a jinými du-
chovními
technikami...
– strana 9 –

Generál Guisan

Bílá kronika...
– strana 12 –

„Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, zehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují... (Lk 6,27–28)

Ježíš Kristus jediný Spasitel

Kristus se během celého svého pozemského života ukazuje jako Spasitel poslaný Otcem pro spásu světa. Samo jeho jméno Ježíš poukazuje na toto poslání. Znamená totiž Bůh zachraňuje.

Je to jméno, jež mu bylo dáno na pokyn z nebe. Jak Maria, tak Josef dostávají příkaz, aby ho tak pojmenovali (Lk 1,31; Mt 1,21). V poselství Josefovi je vysvětlen i význam jeho jména. *Neboť on spasí svůj lid z jeho hříchů.*

Kristus – pokorný Služebník

Kristus definuje své poslání Spasitele jako službu, jejímž nejvyšším projevem bude oběť života ve prospěch lidí:

Vždyť Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé (Mk 10,45; Mt 20,28).

Tato slova, která pronesl jako protiváhu ke sklonu učedníků usilovat o první místa v království, mají v nich především vytvořit nové smýšlení, které je více ve shodě se smýšlením Mistra.

Kniha Daniel popisuje jeho postavu jako syna člověka, obklopeného slávou, jaká přísluší vůdcům, kterým je vzdávána všeobecná pocta... *uctivali všichni lidé různých národů a jazyků* (Dan 7,14). Ježíš staví proti této postavě Syna člověka, který se stává služebníkem všech. Jako božská osoba by měl plné právo, aby se mu sloužilo. Avšak slovy, že *přišel, aby sloužil*, ukazuje ohromující aspekt jednání Boha, který přesto, že má právo a moc, aby si dal sloužit, se dává do služeb svých tvorů.

Ježíš vyjadřuje výmluvným a dojemným způsobem tuto vůli sloužit gestem poslední večeře, když umývá nohy svým učedníkům. Je to symbolický úkon, který se vryje definitivně do jejich paměti jako životní pravidlo. *I vy máte jeden druhému nohy umývat* (J 13,14).

Slovy, že Syn člověka přišel, aby dal svůj život jako výkupné za mnohé, Ježíš navazuje na prorocství o trpícím Služebníku, který *položil svůj život v oběť za vinu* (Iz 53,10). Je to osobní oběť velmi odlišná od obětí zvířat, obvyklých v antickém kultu. Je to oběť života jako *výkupné za mnohé*, tj. za nesmírné množství lidstva, tedy *za všechny*.

Spasitel jediný a všeobecný

Ježíš se tak jeví jako univerzální Spasitel. Všechny lidské bytosti jsou skrze něho podle Božího plánu vykoupěny, osvobozeny a spaseny. Svatý Pavel říká: *Všichni zhrěšili a jsou daleko od Boží slávy, ale jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí, mocí vykoupění, které uskutečnil Kristus Ježíš* (Řím 3,23n). Spása je dar, který může obdržet každý podle svého svobodného souhlasu a dobrovolné součinnosti.

Univerzální Spasitel Kristus je jediným Spasitelem. Petr to jasně potvrzuje: *V nikom jiném není spásy; není pod nebem dáno žádné jiné jméno, jímž bychom mohli být spaseni* (Sk 4,12).

On je zároveň prohlášen za jediného Prostředníka mezi Bohem a lidmi, jak to potvrzuje 1. list Timotejovi:

Je totiž jen jeden Bůh a jeden Prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny (2, 5n). Ježíš je jako bohočlověk dokonalým Prostředníkem, který spojuje lidi s Bohem a zajišťuje jim poklady spásy a božského života. Jde o jedinečné prostřednictví, které **vyklučuje jakékoliv konkurující nebo souběžné prostřednictví**, i kdyby

bylo slučitelné s participováním nebo závislým prostřednictvím (srov. Redemptoris missio 5).

Mimo Krista není spásy

Nelze tedy připustit vedle Krista žádné jiné nezávislé zdroje nebo cesty spásy. Tudíž ve velkých náboženstvích, na která církev v duchu 2. vatikánského koncilu hledí s úctou a vážností, křesťané uznávají přítomnost spásonosných prvků, které však působí **v závislosti na vlivu Kristovy milosti.** Tato náboženství mohou tak v síle tajemného působení Ducha svatého, který *vane, kam chce* (J 3,8), napomáhat lidem na cestě k věčnému štěstí, ale tato úloha je také **plodem výkupné činnosti Kristovy.** Proto i ve vztahu k těmto náboženstvím Kristus působí tajemně jako Spasitel, který do tohoto díla zapojuje k sobě církev, která byla ustanovena *jako svátost vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidského rodu* (LG 1).

Rád bych zakončil úchvatnou stránkou z pojednání *O pravé mariánské úctě* od sv.

Ludvíka z Montfortu, který hlásal kristologickou víru Církve: »Ježíš Kristus je *Alfa i Omega* (Zj 1,8), počátek i cíl všech věcí... On je jediný Učitel, který nás má učit, jediný Pán, na němž závisíme, jediná Hlava, s níž máme být spojeni, jediný vzor, kterému se máme podobat, náš jediný Lékař, který nás má uzdravovat, jediný Pastýř, který nás má živit, jediná Cesta, která nás má vést, naše jediná Pravda, které máme věřit, náš jediný Život, který nás má oživovat. On je naše jediné všechno ve všech věcech, které nám má stačit... Každý věřící, který není spojen s Kristem jako ratolest s vinným kmenem, odpadne a uschne a bude dobrý jen k tomu, aby byl hosen do ohně. Jsme-li naopak v Ježíši Kristu a Ježíš Kristus v nás, vůbec se zavržení obávat nemusíme. Ani anděl v nebi, ani lidé na zemi, ani ďáblové v pekle, ani nijaký tvor nám nemůže uškodit, protože nás nemůže odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši (srov. Řím 8,39).

Všechno můžeme skrze Krista, s Kristem a v Kristu, totiž vzdát všechnu čest a slávu Otci v jednotě Ducha svatého. Můžeme se stát dokonalými a být svým bližním líbeznou vůní věčného života (od. 61).«

Podle L'Osservatore Romano

==== Liturgická čtení ====

1. čtení – 1 Sam 26,2-6-9.12-13.22-23

Saul sestoupil na poušť Zif a s ním tři tisíce vybraných mužů z Izraele, aby na poušti Zif slídlil po Davidovi. V noci David a Abišaj přišli k (Saulovu) mužstvu, a hle – Saul ležel a spal v ohradě vozů, s kopím zabodnutým do země u své hlavy, Abner pak a lid spali kolem něho. Abišaj řekl Davidovi: „Dnes vydal Bůh tvého nepřítele do tvé ruky. Nuže dovol, abych ho přibodl jeho kopím k zemi jedním bodnutím, druhého nebude třeba!“ David však Abišajovi odpověděl: „Nezabíjej ho! Kdo vztáhne beztrestně ruku na pomazaného od Hospodina?“ (Pak) vzal David kopí a džbán vody od Saulovy hlavy a odešli. Nikdo je neviděl ani nezpozoroval a nikdo se neprobudil. Všichni spali, neboť na ně padl tvrdý spánek od Hospodina.

Pokračování textu na str. 3

Pokračování textu ze str. 2

David přešel na protější stranu (údolí), zastavil se na vrcholu hory a zdaleka – byla to velká vzdálenost – volal: „Zde je kopí, králi! Ať sem přijde jeden ze služebníků a vezme ho. Hospodin odplatí každému podle jeho spravedlnosti a věrnosti; vždyť dnes tě vydal Hospodin do mé ruky, ale já jsem nechtěl vztáhnout ruku na pomazaného od Hospodina.“

2. čtení – 1 Kor 15,45–49

Bratři! První člověk, Adam, „byl stvořen jako živá bytost“, poslední Adam však bude oživujícím Duchem. Ale není napřed to, co je zduchovnělé, nýbrž to, co je živočišné, a potom teprve přijde to, co je zduchovnělé. První člověk byl utvořen ze země, je pozemský, druhý člověk je z nebe. Když někdo pochází ze země, z země jsou i jeho děti. Když někdo pochází z nebe, z nebe jsou i jeho děti. My jsme na sobě nesli podobnost s tím člověkem, který pocházel ze země. Stejně tak ponese i podobnost s tím, který je z nebe.

Evangelium – Lk 6,27–38

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou; kdo ti bere plášť, tomu neodpírej ani šaty. Každému, kdo tě prosí, dávej, a kdo ti bere, co je tvoje, od toho nežádej nic nazpátek. Jak chcete, aby lidé dělali vám, tak i vy dělejte jim. Jestliže milujete ty, kdo milují vás, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Prokazujete-li dobrodiní těm, kdo je prokazují vám, co za to můžete od Boha čekat? To přece dělají i hříšníci. Půjčujete-li těm, od kterých doufáte, že vám to vrátí, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby dostali stejně tolik nazpátek. Ale milujte své nepřátele, prokazujte dobrodiní a půjčujte, a nic nečekejte zpět. Vaše odměna bude hojná a budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesuďte, a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi, odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, naltlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou se naměří zase vám.“

Být jako Bůh

Zamyšlení nad liturgickými texty

Bůh je dobrý k nevděčným a zlým

Aby ses mohl připravit na přijetí nesmírného daru, který dnes Ježíš přináší svým božským slovem, připoj se nejdříve k Davidově družině. Tento Bohem pomazaný král je na útěku před svým předchůdcem, jehož srdce se zatemnilo a zatvrdilo nevráživostí a závistí. Nesnáší Davida, protože se cítí zastíněn úspěchy, jakých s Boží pomocí dosahuje. Není to dodnes častý důvod našeho rozdělení? Saul nezná jiný způsob, jak vyřešit svůj problém, než usilovat o odstranění svého soka. Je možné jiné východisko? Právě to ti chce ukázat David. Spočívá ve velkodušnosti a účtá k tomu, kdo se stal jeho pronásledovatelem. Hospodin vydal Saula do jeho rukou a David by mohl rázem ukončit své vyhnanství a odplatit svému nepříteli. Ačkoliv platí zásada *oko za oko, zub za zub*⁽¹⁾, volí raději cestu velkorysě šlechetnosti.

To, co bylo ve Starém zákoně spíše výjimkou, chce nyní Ježíš změnit na zákon: *Milujte své nepřátele, činite dobře těm, kteří vás nenávidí, žehnejte těm, kteří vás proklínají*. Zdá se to být ten nejobtížnější požadavek, někdy dokonce může vypadat jako nespílitelný. Ptáš se, proč od nás Bůh žádá tak mnoho? Ale co když to není požadavek, který má být břemenem? Co když je to ve skutečnosti dar? Čím více se tvé nitro zpěčuje, tím větší proměnu ti Ježíš nabízí. Možná se ti zdá, že se tu od tebe žádá slabost, poraženectví, ponížení, že je to dokonce nespravedlivé, aby se ti nedostalo zadostiučinění. Ale uklidni se a poslouchej dále svého Pána. On velmi dobře ví, že to, o čem mluví, by se v lidské mysli a v lidském srdci nikdy nezrodilo. Jde mu o mnohem více než o pouhá pravidla mezilidských vztahů. Chce tě naučit jednání, které překračuje to, co dělají všichni lidé, dokonce i *hříšníci*. Nabízí ti možnost chovat se královsky, božsky, jako *syn Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým*.

To, o čem tu Ježíš mluví, je ryze Boží vynález, není proto divu, že se tak těžce vměstnává do našich lidských kategorií. Každé slovo, které tu Ježíš pronáší, bylo nejdříve dokonale uskutečněno a ověřeno v jednání a konání Nejvyššího. Jen si to dobře uvědom: Dnešní Ježíšova přikázání ti připadají tak náročná, že ti jsou až proti mysli, a přitom bys ani neexistoval, tím méně poslouchal Božího Syna, kdyby se jeho Otec k tobě nechoval právě tak, jak to dnes slyšíš od Ježíše.

Copak tě nemiloval tou nejnezištnější láskou ještě dřív, než jsi přišel na svět? Nedal ti bez úpisu všechno, co jsi a co máš? A jak mu to chceš vrátit? Kdyby ti dával jen to, o čej požádáš, již to by byla nenávratná půjčka nekonečné lásky, ale on ti dal sám od sebe to, na č bys nikdy nemohl ani pomyslet: dal ti za pokrm své Tělo a svou Krev a mohl to udělat jedině proto, že dal za tebe cenu nejvyšší – svůj božský život. Mohl by ti odplatit tvé nespočetné nevděčnosti a nevěrnosti v kterémkoliv okamžiku.

Ale čeká ve své dobrotě a milosrdenství až do poslední chvíle, abys sám sebe nezbažil možností požívat jeho nezaslouženého a nesplatitelného daru: být věčně s ním a v něm. Proč myslíš, že jej máš věčně chválit? Protože potřebuje tvoji chválu? Nikoliv pro sebe, pro tebe to chystá, v tom bude právě tvoje blaženost, až budeš vidět, co všechno ti dává tak, že mu nejsi schopen pranic, pranic vrátit. Nejsi schopen domyslet tu hloubku Boží nezištnosti, ten absolutní altruismus, jakým odpověděl na tvé sobectví. Zatožil jsi nevděčně a hříšně *být jako Bůh*. A on ti přece vyhověl. Právě ti ukazuje ten nejpříměřenější a nevhodnější způsob, jak to udělat: *miluj jako on ty, kteří tě nenávidí, žehnej těm, kteří tě proklínají, každému, kdo tě prosí, dávej, co ti kdo vezme, nepožaduj zpět*. Jestliže jsi dosud *nesl pouze podobnost s člověkem, který pochází ze země*, nyní máš možnost nést *podobnost s tím, který je z nebe*.

To, co tu Ježíš požaduje, je návod, jak překročit sám sebe. Ví, co to znamená, protože Bůh si sám stvořil ty, kteří jej zabíjejí, a nyní prosí za ně, aby jim z nesmírné lásky mohl prokázat milosrdenství. Jako by to bylo to jediné, co mu ještě schází k jeho nesmírné odvěké blaženosti. Chop se té příležitosti a zamiluj si ty, kteří jsou proti tobě, kteří ti křivdí, kdo ti ubližují. Vděčně je přijímej a s úsměvem je vítěj, bez nich bys neměl možnost napodobit svého Spasitele. V ničem jiném jej nemůžeš lépe napodobit. Hledej ty, kterým se můžeš rozdat, rozpůjčit bez náhrady. Za tím vším se skrývá zdroj právě božské blaženosti. To je ta *míra natlačená, natřesená, vrchovatá, která ti bude dána do klína*. To je uskutečnění nejvěrnějšího obrazu Boha, pro který jsi byl stvořen. Ukaž názorně světu, jak vypadá Bůh.

Veleb, má duše, Hospodina, vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno. On nás věncí láskou a slitováním, nejedná s námi podle našich hříchů⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Ex 21,24; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 103

Rozlišovací schopnost

Případ nevychovatelného mladíka z Chrastavy otřásl celou veřejností. Zdá se nám nepochopitelné, kde se bere v mladém člověku tolik bezohlednosti a krutosti. Kdybychom se ovšem dokázali vžít do myšlenkového světa tohoto nešťastného hochy, zjistili bychom s překvapením, že stejně jako my se divíme jemu, on se diví nám. Je ovšem v té nevyhodě, že je na rozdíl od nás sám proti všem. Způsob, jakým naložil se svými vychovatelkami, mu nepřipadá nepřiměřený a zcela odpovídá vztahu, který k nim zaujímá, a hodnotě, jakou jim přikládá. Neznamenaly pro něho nic víc než překážku, kterou bylo nutno odstranit. V okně je mříž, která se nepohybuje. Vychovatelky jsou

jiný druh »mříže«, která se pohybuje. Neodlišuje je od věcí, protože když se utvářel jeho vztah k okolnímu světu, ani jemu nikdo nedal najevo, že má větší hodnotu než jakýkoliv předmět, naopak, zacházeli s ním jako s něčím, co zavazí a je na překážku, a postavili tak všechno, co kolem něho je, proti němu. Nicméně se mu podařilo přežít a nyní jenom po svém hájí svou vlastní existenci a těch několik málo hodnot, ke kterým se dopracoval. Jeho svět má jiný řád než náš svět. Zná jen dvě kategorie: »Já« a »to ostatní«.

Dokud nás jeho svět neohrožoval, nevěnovali jsme mu mnoho pozornosti. Nezajímali nás systém jeho vztahů a hodnot, ani to, že nepoužívá

pro nás samozřejmou »rozlišovací schopnost«. Měl nás však zajímat, protože byl od samého počátku možným zdrojem střetu a ohrožení živých i neživých hodnot skutečného řádu bytí, který v důsledku svého dosavadního vývoje a zkušeností není schopen rozlišovat.

Nepřítomnost rozlišovací schopnosti mezi jednotlivými stupni v hierarchii bytí má však také své další varianty. Existuje také bytí, které je »nad úrovní« člověka a které od něho rovněž vyžaduje odpovídající rozlišení. V zážitku otřásající zkušenosti chrastavského případu bychom si měli uvědomit, že rozdíl v bytí a hodnotě mezi věcmi a člověkem je nesrovnatelně menší než rozdíl mezi člověkem a Bohem. A přece jsou lidé, kteří ani tento »nekonečný rozdíl« náležitě nerozlišují.

Člověk, který sám sebe povyšuje do pozice boha, se dokonce dopouští **převrácení hodnot a řádu**, protože nadřazuje sám sebe nejvyšší a nekonečné Bytosti – osobnímu Bohu. I toto nerespektování rozdílu je ohrožením řádu bytí a hodnot. Jaké to nese důsledky, toho jsme svědky obzvláště v tomto století, ve kterém bylo (a stále je) lidským přičiněním zničeno více lidských životů a hodnot, než ve všech předchozích stoletích dohromady.

Nedomnívejme se, že se toto »nerozlišování« týká jen těch, kteří Boha ignorují nebo se postavili proti němu. Nevyhýbají se mu ani ti, kteří se domnívají, že jsou přesvědčenými křesťany. Nejčastěji se tak děje tím, **že člověk absolutizuje svůj osobní proces zrání k samostatnosti**. V procesu svého osobního (ontogenetického) zrání člověk pozvolna přechází ze stavu počáteční úplné závislosti do cílového stavu úplné samostatného jedince. Má se stát samostatným jedincem proto, aby mohl sám zaujmout pozici a vykonávat roli, kterou pro něho znamenali rodiče v počátcích jeho lidské existence. Tato samostatnost musí odpovídat řádu bytí. Jde tedy o samostatnost a relativní nezávislost v rámci svého druhu. Odpovídá to slovům Stvořitele: *Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě* (Gen 2,24). Cílem našeho zrání je ovšem opět jen člověk. Jestliže však toto »osamostatňování« začne překračovat hranice dané řádem bytí, jestliže jedinec svou samostatnost zevšeobecňuje i vzhledem k Bytosti, která stojí nad ním, znamená to, že ztrácí nebo nechce používat »rozlišovací schopnost« a osobuje si tak postavení, které mu v řádu bytí nepřísluší. Sama skutečná závislost člověka na Bohu se v průběhu jeho osobního zrání nijak nemění a měnit se má pouze míra a hloubka, do jaké si tuto svou existenciální závis-

Vznešenost svatého růžence

II. Růženec – památka na život a smrt Ježíše Krista

Ježíš Kristus, božský snoubenec duší, náš Pán a nejmilejší přítel, podle sv. Ludvíka Grigniona touží, abychom si připomínali jeho dobrodiní a abychom je hodnotili nade vše. Raduje se právě tak jako svatá Panna se všemi svatými v nebi, když zbožně a pozorně rozjímáme tajemství svatého růžence, jež jsou nejzřejmějšími účinky jeho lásky k nám a nejbohatšími dary, které nám mohl nabídnout. Prostřednictvím těchto darů se sama svatá Panna a všichni svatí radují ze slávy.

Jednou prosila bl. Anděla z Foligna Pana Ježíše, aby ji poučil, jak by ho lépe uctila. Ježíš se jí zjevil přibitý na kříži a řekl: „Pohlédni, má dcero, na mé rány.“ – Pochopila, že Spasiteli není nic milejšího, než rozjímání o jeho utrpení. Pak jí odhalil své rány na hlavě a mnohé okolnosti svého umučení a řekl: „To vše jsem sná-

šel pro tvou spásu; co můžeš vykonat, aby se to rovnalo mé lásce k tobě?“

Nejsvětější obětí mše svaté vzdává nekonečnou čest Nejsvětější Trojici, protože představuje utrpení Ježíše Krista a protože při ní přinášíme v obětí zásluhu jeho poslušnosti, bolesti a krve. Celému nebeskému dvoru se tu přítom dostává slávy a mnozí učitelé se sv. Tomášem praví, že totéž působí svaté přijímání věřících, protože Nejsvětější svátost je památkou na utrpení a smrt Ježíše Krista a protože tímto prostředkem se lidé podílejí na jeho účincích, a tak spolupracují na své spáse.

Také svatý růženec, rozjímáme-li při něm o svatých tajemstvích naší spásy, je obětí chvály Bohu za dobrodiní našeho vykoupení a zbožnou vzpomínkou na utrpení, smrt a slávu Ježíše Krista. Je ovšem pravda, že růženec působí vedlejší slávu a radost Ježíši Kristu (když totiž chválíme Boha,

tedy se tím jeho radost a blaženost podstatně nezvětšuje), svatě Panně a všem blaženým. Oni netouží po ničem tak, jako po tom, abychom se v zájmu svého věčného štěstí zabývali úkonem tak oslavujícím našeho Spasitele a tak prospěšným nám všem.

Evangelium nás ujišťuje, že hříšník, jenž se obrátí a koná pokání, působí radost všem andělům. Jestliže stačí k radosti andělů, aby jeden hříšník zanechal svých hříchů a konal pokání, jaká radost a jaký jásot to bude pro celý nebeský dvůr, jaká sláva pro samotného Ježíše Krista, jestliže nás vidí na zemi, jak zbožně a s láskou rozjímáme o jeho poníženích, o jeho bolestech, o jeho kruté smrti a zahanbení! Je něco účinnějšího, co by se nás dotklo a vedlo nás k účinnějšímu pokání?

Uvažujme tedy ve svatém růženci o životě a utrpení Spasitele, učme se zakoušet jeho dobrodiní a být za ně vděční, aby nás uznal za své děti a své přátele v den soudu.

lost uvědomuje, ozřejmuje a také ji prakticky respektuje.

V procesu **vývoje člověka jako druhu** (fylogenetického vývoje) dochází **rovněž k snaze o osamostatňování člověka**, o překonávání vlastní závislosti na přírodě a prostředí. I tento vývoj je oprávněný a odpovídá výzvě Stvořitele: *Naplňte zemi a podmaňte si ji* (Gen 1,28). Je tedy zcela na místě, že člověk důmyslně využívá přírodní bohatství a zákony, aby svůj život učinil méně závislým na proměnlivosti a náhodě a ovládl to, co jej dříve naplňovalo nejistotou a strachem. Podmanit si můžeme a máme to, co nám sám Bůh podřídil. Ale stává se, že člověk přestává rozlišovat a chtěl by uplatňovat své »zlepšovací návrhy« i v oblasti, která mu nebyla dána, aby si ji podmanil, totiž oblast zákonitostí a závislostí, které souvisejí s jeho vztahem k nejvyšší Bytosti, k jeho Stvořiteli a Pánu. Pro nedostatek rozlišení i zde hledá snazší a pohodlnější cesty, zdá se mu oprávněné, aby se i v nadpřirozené oblasti zbavoval závislosti a nezbytností, o kterých si myslí, že zavazovaly jen jeho méně vyspělé předky.

Protože **člověk** je tvor společenský, žije **ve společenství** s jinými lidmi, při čemž se rodí do **určité sociální reality**. I toto své lidsky určené sociální prostředí se snaží utvářet ke svému sebeuplatnění, prospěchu a pohodlí. Domáhá se stále větší účasti na řízení věcí. Stává-li se přítom, že jeho aspirace po samostatnosti překračují nejen míru schopností a kompetence, ale i závislosti a podřízenosti, která je nezbytná pro žádoucí fungování společenských mechanismů, tím spíše neodpovídá řádu bytí, chce-li vznášet své vykonstruované nároky na samostatnost i do společenství nadpřirozeného.

Ve všech třech případech dochází ke ztrátě nezbytné »rozlišovací schopnosti«, k neoprávněnému povyšování

sebe, a tím k ponižování Boha. Když někdy zpytujeme své svědomí, zaměřujeme svou pozornost především na své skutky a činy, na to, co jsme vykonali nebo nevykonali. Světská spravedlnost nás může soudit pouze za provedené a prokázané skutky. Nemůže nás postihovat za naše vztahy, za naše vnitřní sebepojetí, za naši »rozlišovací schopnost«. U Boha tomu tak není. Bůh velice dobře ví, že naše vztahy a naše »rozlišování« nás disponují k správnému nebo nežádoucímu jednání, a proto i ony podléhají naší odpovědnosti (srov. Mt 5,21;28; 15,19; 1 J 3,15).

Ve skutečnosti se ono trojí nerozlišování prolíná a doplňuje. Abychom se vyvázali z něčeho, co je pro nás nesnadné a nepohodlné, hledáme v nepřiměřených analogiích vlastního a společenského vývoje zdůvodnění pro stále pohodlnější verzi křesťanské praxe. Pokud tomu stojí v cestě Bohem ustanovená instituce, přestaneme ji rozlišovat od lidských institucí a odtud odvozujeme své »demokratické právo« na samostatné rozhodování i o tom, co nám nepřisluší. Pokládáme se za dostatečně zralé a vyspělé, případně se odvoláváme na skutečnost, že jednáme v souladu s obecným názorem většiny. Okruh toho, co je **»zatím ještě« závazné**, se stále zužuje, zatím co okruh toho, co je podle nás **»nyní již« vzhledem k našemu »pokroku« dovoleno**, se stále rozšiřuje. Někteří morální teologové v rámci **chybně vysvětlované svobody svědomí** dokonce přišli se smyšlenkou, že je to vývoj, se kterým Bůh počítá, a že podobně jako nějaký »demokraticky smýšlející monarcha« postupuje stále větší část své pravomoci člověku, aby si sám rozhodoval o dobru a o zlu. Když však přijde jedinec a podle svých představ, vztahů a hodnot nám rozříští hlavu kusem dřeva, protože jsme stáli v cestě jeho zájmům, nastane velké pobouře-

KDO SE MODLÍ ZA SVÉ NEPRÁTELE, BERE JIM MOŽNOST, ABY UŠKODILI. MUSÍ TO BÝT MODLITBA V DUCHU A V PRAVDĚ.

Nebeský Otče, sešli nám skrze svého milovaného Syna Ježíše Krista, našeho Vykupitele, svou svatou otcovskou lásku ke všem lidem, kteří se ti protiví, aby se tak obrátili a zanechali zlého.

Otče, sešli svou otcovskou lásku na všechny, kteří nás pronásledují, zrazují, působí nám zlé, a zabraň jim v tom skrze svou svatou přítomnost.

Otče, sešli oheň své lásky na všechny lháře, pomlouvače, nactiutřače, aby poznali, že nám v ničem nemohou ublížit.

Otče, vylej svou lásku na všechny zločince, na všechny, kteří jsou nástrojem násilí, vraždění, na všechny zaslepené, kteří se pachtí po moci, aby nemohli škodit nám ani lidstvu.

Otče, sešli sílu své lásky na svět jako blesk, když vrahové táhnou zemi a chtějí přinést neštěstí národům.

Otče, stůj při nás, buď naším Pánem a Vůdcem. Buď naší ochranou, naší silou a naší pomocí.

Otče, vylej svou otcovskou lásku na všechny národy, naplň je svým svatým Ohněm, podle kterého poznají nebezpečí doby, způsobená lstí starého Hada.

Otče, buď všude pravým Velitelem. Poruč Odpůrci, aby se odebrali na místo zla a ušetřil lidi.

Otče, nejlepší Otče, ochraň to, co tvoje otcovská láska nachází ve všem dobrého, pravdivého a spasitelného! To je naše víra, to je naše důvěra ve tvou svatou lásku.

ni. Řekne se: Tak jsme si to nepředstavovali. Toho člověka snad nikdo nevychoval! A kdo ho měl vychovat, když ti, kteří to podle dosavadního (nebo snad už někdejšího?) řádu a pořádku měli udělat, už to za svou povinnost nepokládali?

Nemylme se. Žádný **vývoj člověka ani vývoj lidstva a společnosti nemění vůbec nic na řádu bytí, v němž má každý a vše zcela jasně Bohem vymezené místo**. Ztráta »rozlišovací schopnosti« je již sama o sobě krajně nebezpečným a ohrožujícím stavem, a tedy stavem a postojem nedovoleným. Takové chování vůči nejvyššímu Pánu nebe a země je ve skutečnosti daleko hrůznější a škodlivější než chování chrastavského nezkratitelného chovance. Jen si představme, co se stane, jestliže se námi vytvořený »umělý svět« vymkne těm zákonům a řádům, kterými jsme jej spoutali, a začne se chovat zcela nevypočitatelně podle svého. Není to tak zcela nemožné. Naznačila to před nedávnem voda. Co kdyby nám vypověděla poslušnost třeba elektřina? Názornou ukázkou prožívá

letos severní Kanada. Co když není jiné cesty, jak přivést člověka k tomu, aby si uvědomil, kde je jeho místo, a vrátila se mu »rozlišovací schopnost«? Člověk zpochybňující odvěčné mravní Boží zákony by si neměl být příliš jist, že přírodní zákony budou vždy bezpečně fungovat tak, jak si to představuje a jak na to spoléhá. Je přece docela možné, že tyto zákony zná ve skutečnosti jen nedokonale, že nemá ani tušení, co ve skutečnosti dokážou.

Když Bůh stvořil svět, viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré (Gen 1.31). **Všechno je velmi dobré, pokud je to na svém místě, kam to zasadil Bůh**. Vrať se, člověče, na své místo. **Problémy**, se kterými se potýkáš, nejsou v jeho plánu. Je to jen **důsledek toho, že jsi přestal rozlišovat**, kde je tvoje místo. Abys neměl nejmenší pochybnosti, kde je tvé místo, Bůh sám sestoupil, aby ti je ukázal. Stačí, abys šel a následoval ho. (srov. Mt 19,21). Nic jiného tě neopravňuje říkat si *christianus* – křesťan. Kdo si může myslet, že zná lepší cestu? -Iš-

Úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie – cesta k Bohu (3)

Z toho, co jsme si řekli o fatimském tajemství, vyplývá, že ať už jde o veřejnou či soukromou úctu k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, nejlépe může být pochopena z několika výroků, které ona sama pověděla šťastným vizionářům v Cova da Iria. Ty nám mohou ještě více než výroky světců dát ochutnat nebeskou nauku mateřské lásky Neposkvrněného Srdce.

Panna Maria se zjevuje se Srdcem korunovaným trním.

Při pohledu na rány ukřížovaného Krista ptala se sv. Luitgarda (1246): Co znamenají tyto rány? A když pochopila, že je to důsledek lidských hříchů, ponořila se do těchto ran a zůstala v nich celý zbytek života.

Před Mariiným Srdcem, korunovaným trním, i my se ptáme: Co znamenají tyto trny? Když se zastavíme a chvíli o tom přemýšlíme, uslyšíme šokující odpověď: Je to koruna, kterou mi připravili věřící, kteří jsou nevěrní svým křesťanským slibům a přešli do tábora Spasitelových nepřátel, ti, které vykoupil, a oni jej znovu zrazují, znovu křijí Božího Syna a vydávají ho posměchu (Žid 6,6).

Toto Srdce korunované trním je jistě potěšením živého Boha, ale to proto, že zve ztracené syny, aby se vrátili do otcovského domu, že připomíná, že právě toto Srdce je útočištěm hříšníků, jejich útěchou a láskyplným a bezpečným vůdcem do Otcova domu.

Panna Maria zjevila ve Fatimě své Srdce, protože Ježíš chce skrze ně udělovat spásu a skrze ně chce být poznáván, milován a stát se znovu objektem víry.

13. června při 2. zjevení řekla Panna Maria Lucii: »Ježíš si chce posloužit tebou, aby mě

svět poznal a začal milovat, chce, aby se na světě rozšířila úcta k mému Neposkvrněnému Srdci...

Nikdy tě neopustím, moje Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm, cestou, která tě dovede až k Bohu...«

13. července při 3. zjevení, potom, co ukázala svým milovaným třem vizionářům strašlivý obraz pekla, Maria jim řekla: »Vidíte, kam odcházejí duše ubohých hříšníků; aby mohly být zachráněny, chce Bůh, aby se na zemi rozšířila úcta k mému Neposkvrněnému Srdci... Budou-li lidé dělat to, co jim řeknu, mnozí z nich se zachrání a budou žít v pokoji. Válka se chýlí ke konci; ale jestliže lidé nepřestanou urážet Boha, přijde druhá, mnohem horší.

Až uvidíte jednu noc ozářenou neznámým světlem, vězte, že je to velké znamení, které vám Bůh dává dříve, než bude trestat svět za jeho hříchy válkou, hladem a pronásledováním církve a Svatého otce.

Abych tomu zabránila, vrátím se a budu žádat zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a smírání přijímání eucharistie o prvních sobotách. Když budou splněna má přání, Rusko se obrátí a bude mír; jestliže ne, rozšíří své bludy po celém světě, vyvolá války a pronásledování církve: dobří budou umučeni, Svatý otec bude mnoho trpět, některé národy zmizí: nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí...«

Ale ve slovech nebeské Matky je velice závažná poznámka. Ona si přeje a Ježíš žádá, aby ctitelé Srdce jeho Neposkvrněné Matky **přijímali utrpení, zkoušky a trampoty života z lásky k Bohu, za obrácení hříšníků a za odčinění urážek Neposkvrněného Srdce Panny Marie.**

To všechno dala Panna Maria nejlépe pochopit svému malému andílku – Hyacintě; ta řekla svému bratru Františkovi několik dní před jeho smrtí: »Pozdravuj Ježíše a Marii a řekni jim, že budu trpět všechno, co budou chtít, abych obrátila hříšníky a odčinila hříchy spáchané proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.«

A Hyacinta věděla, co bude muset vytrpět, protože Panna Maria jí řekla: »Tvoje maminka tě odnese do nemocnice a tam zůstaneš sama...« Zemřít o samotě, v nepřítomnosti rodičů i své drahé Lucie!

»Schází už málo a odejdu do nebe,« řekla Hyacinta Lucii, když ji naposled navštívila, »ale ty zůstaneš zde, abys řekla světu, že Bůh chce, aby se na světě rozšířila úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Až to budeš říkat, neskrývej se, řekni to všem lidem, že Bůh jim dá milost skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie, a proto ať se k ní modlí o tuto milost, že Ježíšovo Srdce chce, aby se jeho Srdce uctívalo spolu s Neposkvrněným Srdcem Panny Marie... ať si vyprošují pokoj od Neposkvrněného Srdce, protože Bůh svěřil pokoj právě jí...«

Při četbě dějin fatimských zjevení jsou pro mne zřejmé tyto skutečnosti:

a) že tato zjevení jsou jitrkou světového apoštolátu Neposkvrněného Srdce, univerzálního rozšíření této nebeské úcty;

b) že tato úcta je evangelijní, apoštolská a neotřesitelná jako oheň Ducha svatého;

c) že je to světlá cesta, bezpečná a sladká, i když někdy přináší utrpení, že vede k Bohu; konečně je to *via Matris* – cesta Matky, cestou, kterou nebeská Matka prošla a kterou připravila pro své děti;

d) že *via Matris* odpovídá *via filiorum* – cestou synů, pouť, kterou musejí projít, aby došli k Otci, protože to byla také ces-

ta učedníka Jana, kterého Ježíš tolik miloval a který byl také miláčkem Panny Marie;

e) že tato cesta je obdařena nejvýznamnějšími sliby svaté Panny: »Ty, kteří uctívají mé Neposkvrněné Srdce, přijdu v hodině jejich smrti utrhout jako vonné květy, abych je odevzdala Bohu.«

Ostatně hrdinský život Františka a Hyacinty jsou alespoň pro mne autentickým dokladem pravosti zjevení a poselství z Fatimy, tak jako svatost Bernadetty a Juana Diega představují nesporný důkaz poselství z Lurdy a z Guadalupe.

Hyacinta řekla Lucii: »Kdybys tak mohla vložit do všech srdcí oheň, který cítím v hrudi, který mě stravuje a který mi dává milovat Ježíšovo a Mariino Srdce...«

Ve skutečnosti andílek Hyacinta pokračuje v tom, že vkládá do mnohých srdcí onen oheň, který v ní planul. Jak jsou jí podobní **P. Gabriel Jacquier** (†13. prosince 1942), skutečný vzor mariánského kněze, a bratr **Claudio Granzotto** (†14. srpna 1947), hrdinská oběť smíru za urážky Neposkvrněného Srdce, a konečně další následovník Hyacinty, který obdržel od Panny Marie milost, že mohl trpět stejnou nemocí a snášet stejné chirurgické zákroky jako ona a jako ona zemřel sám v nemocnici na chodbě: **Gioacchino Allegra** (†24. dubna 1944).

-iMs-

Garabandal – varovný prst Boží (9)

SLEPÝ AMERIČAN

Nikdo neočekává s větší touhou velký zázrak v Garabandalu jako slepý Američan Joey Lomangino. Nikdo kromě Conchity není tak jistý, že se to stane, jako on. Tímto zázrakem bude Bůh tak oslaven jako nikdy předtím.

Joey Lomangino je slepý, nevyčísitelně, dokonale slepý. Nešťastnou náhodou ztratil zrak, ale právě tehdy se jeho oči otevřely pro Boha.

Vyrostl v Bay Ridge v jedné čtvrti Brooklynu. Měl ještě čtyři bratry a jednu sestru. Jeho italsko-americká rodina měla jen nepatrné příjmy. Jeho otec Pasquale Lomangino byl prostý, jednoduchý, do sebe uzavřený muž, jeho zdravotní stav nebyl zrovna dobrý. Prodával zmrzlinu a roznášel uhlí, měl asi 300 zákazníků a musel se hodně snažit, aby vystačil se svými skromnými příjmy. Teprve až synové dospěli a pořádně zabrali, šlo to k lepšímu a rodině se dařilo dobře.

Joey, jeho prvorozený, byl jeho pýchou. Byl to dobrý, zamýšlený mladík se snahou bít se za svou existenci. Když vychodil školu, snažil se pro svou rodinu vydělávat peníze. Asi v deseti letech byl velkou posilou pro svého otce a přemluvil ho, aby zvýšil cenu zmrzliny z pěti na patnáct centů, konkurence už to dávno udělala. Za pomoci Joeyho začala živnost vzkvétat. Když měl 16 let, rodina dosáhla určitého blahobytu. Ale potom přišlo neštěstí, všechny naděje se rozplynuly. Jednou chtěl rozvážet zboží na třítunovém nákladním autě. Než vyjel, zpozoroval, že zadní kolo je málo napumpované. Sundal kolo, klekl na ně, aby vyzkoušel, kolik je v něm vzduchu, a právě tehdy se stalo neštěstí. Bylo slyšet výbuch, kousek ocelového ráfku se odlo-

mil a zasáhl Joeyho přímo do čela mezi oči.

V bezvědomí zůstal ležet u poškozeného kola, ale žil. Tři týdny o sobě nevěděl, probral se až 16. července 1947 na svátek Panny Marie Karmelské, ale zůstal úplně slepý. Kus ráfku mu nepoškodil jen čelní hrot, ale také čichový nerv. Oči i čich byly nenávratně ztraceny. Na čele mu zůstala jizva a rodina začala trpět bídu.

Otec neměl nikdy pevné nervy, ale teď byly úplně zničeny. Musel nechat prodeje zmrzliny a uhlí a přijímat nahodilé práce, aby se rodina udržela nad vodou. Žili víceméně z dobrodiní druhých a také z toho, že pronajali jednu místnost v domě. Sedm roků žili v nouzi a Joey si dával vinu, že to způsobil on. Náboženství mu nedávalo žádnou útěchu. „Nedovedl jsem pochopit, proč to Bůh dopustil, přece moji rodiče byli dobří a zbožní lidé, a tolik trpěli.“

Jednou po úrazu spal Joey se svými třemi bratry v pokoji a jeho postel byla nejdále ode dveří. Probudil ho neznámý hlas, který vycházel z chodby: „Joey, chtěl bys zase znovu vidět?“ „Ano, samozřejmě,“ odpovéděl. „Tak potom se třikrát za den modli sedm Zdrávasů, vzbud' sedmkrát úkon lítosti a pětkrát Otčenáš!“ „Kdy zase přijdeš?“ zeptal se Joey. „Brzy,“ zněla odpověď.

K tomu hlasu poznamenává: Nikdy jsem neměl žádnou vizi, nikdy se ve mně neozýval žádný hlas. Jsem úplně normální, ale dobrý Bůh věděl, čeho je třeba, abych se vzpamatoval. Co se stalo, byla pro mne skutečnost a nikdy jsem si nemyslel, že to byl jen sen nebo že jsem si to vsugeroval.

Uplynulo mnoho let, aniž by se něco změnilo, ale Joey nikdy nepochyboval, že se to stalo, a poctivě se modlil, co mu ten hlas přikázal.

V roce 1949 začal Joey navštěvovat školu pro slepce v New Yorku a potom se ucházel o přijetí na univerzitu sv. Jana a s železnou vůlí ji úspěšně absolvoval. Den co den ho doprovázel do školy věrný pes Dagma. Joey a jeho tři bratři si pronajali pohřební ústav a podnik dobře prosperoval. V roce 1961 mu bylo 31 let, cítil se dobře, ale byl poněkud přepracovaný. Na radu lékaře podnikl cestu do Evropy ke svým příbuzným do Itálie. Když jednoho rána nastupoval do letadla, netušil, že udělal nejdůležitější krok ve svém životě, který ho zavede na úplně jiné cesty a odhalí také smysl jeho dosavadního života.

Jeho strýc, který žil v Bari, mu navrhl, aby jeli spolu navštívit v té době nejznámějšího muže v Itálii, otce Pia, stigmatizovaného kapucína v San Giovanni Rotondo.

Joeymu se moc nechtělo, ale nakonec zvítězilo naléhání strýcova. A tak v pět hodin ráno byli v San Giovanni Rotondo, v pravý čas, aby ještě stihli mši svatou, kterou otec Pio začínal v pět hodin. Po mši spolu s jinými návštěvníky si Joey klekl do řady, aby od otce Pia dostal požehnání. Když k němu otec přišel, pojmenoval ho jeho jménem, dotkl se jeho tváře a požehnal mu.

To bylo všechno, nic víc. A přece, byl to moment, který úplně změnil jeho život, život, který by předtím nikdy nenaštopil. Dva roky na toto setkání nemohl zapomenout, právě toto setkání jej otevřelo pro Boží milost. Začal pravidelně navštěvovat mše svaté, přijímat svátosti, předtím to považoval za něco vedlejšího. Pochopil, že blahobyt není všechno, ba právě naopak, že to nemá žádnou cenu. Zatoužil setkat se ještě jednou se svatým mužem, tj. otcem Piem a prožít nějaký čas v jeho blízkosti.

Duše, která se se mnou v Duchu modlí, je silnější než celý šik protivníků. Já jí jdu vstříc se svým silným vojem.

Jestliže se za své nepřátele nemodlíte, jste vydáni jejich zvůli. Sami na tom nesete vinu.

Nenávidíte, bojíte se a pomlouváte své nepřátele a ani je neznáte, chcete se před nimi uchránit. Já vám říkám: Máte se za ně modlit, abych na ně vylil svou otcovskou lásku, a já to udělám.

Jedněte podle mé vůle a vaši nepřátelé budou proti vám bezmocní. Vždyť jsem vás již vykoupil, vzal jsem vás zcela do svých rukou.

*Slova k omilostněné
Antonii Lambergerové*

Za dva roky byl znovu v San Giovanni Rotondo a třetí den klečel u zpovědnice P. Pia. „Joey, zpovědej se,“ vyzval jej otec. Ale on nemohl najít žádná slova. „Tak se přece zpovídej,“ znovu naléhal P. Pio. A tak začal: „Požehnejte mi, otče, neboť jsem zhřešil.“ – „Ty jsi ale zlý, musíš se zpovídat,“ ozvalo se ze zpovědnice. „Nejsem zlý, jsem unavený,“ bránil se. Ale otec Pio se nedal a vyjmenoval mu všechny jeho hříchy, místa, data, fakta, spolupachatele, celý registr. „Je ti toho líto?“ – „Ano,“ koktal Joey a byl celý zpcený. A potom dostal rozřešení. Později řekl: „Je mi 33 let, ale cítil jsem se jako šestnáctiletý kluk.“ O několik dní později klečel Joey asi s 50 lidmi u kláštera a čekal na požehnání od otce Pia, až půjde okolo. Najednou zašermoval rukama, padl na záda, aby se chránil před něčím, o čem myslel, že je to nějaká exploze, ale najednou ucítil pronikavou vůni růží. Otec Pio byl u něho a dotkl se jeho nosu. „Joey, neboj se!“ řekl. A právě tehdy, po 16 letech, znovu nabyl čichu a má ho až dodnes. Tento zázrak mu vyprosil otec Pio svými ranami.

Pokračování příště

POPELEČNÍ STŘEDA – ZAČÁTEK VELKÉHO POSTU

V těchto posledních dnech se mnoho mých synů stalo nástroji satanova panství, které svádí všechny národy země pohárem neřestí a rozkoší. Proto se na vás obracím se starostlivou výzvou k pokání.

Obrat'te se a vra'tte se k Pánu

Obrat'te se a vra'tte se k Pánu cestou upřímného pokání a osobním vyznáním svých hříchů ve svátosti smíření.

Obrat'te se a vra'tte se k Pánu cestou vědomého a vážného předsevzetí varovat se hřichu a vyhýbat se každé příležitosti, která by vás mohla přivést k příležitosti k pádu do hřichu.

Obrat'te se a vra'tte se k Pánu cestou umrtvování smyslů, pokání a postu. Dnes začíná postní doba, v níž církev nabádá všechny ke skutkům milosrdenství a pokání.

Já, vaše nebeská Matka, vás dnes zvou, abyste dobře prožili svatopostní dobu tohoto roku, zasvěceného mému Snoubenci.

Už se končí čas, který Pán poskytl lidstvu k obrácení. Uposlechněte tedy mého starostlivého hlasu. Především vás prosím, aby v každém z vás zesílilo rozhodnutí **žít v milosti Boží, zřící se satana a jeho zlých skutků, zřící se světa a jeho četných svodů.** Krácejte vytrvale po cestě čistoty, lásky a ještě větší svatosti.

Pak od vás žádám osobní skutky umrtvování a pokání. Obětujte mému Neposkvěnému Srdci každý den růženec z mnoha malých skutků umrtvování, vykonaných pro spásu mnoha vašich bratří, kteří žijí vytrvale v hřichu a nalézají se v moci satana.

Nakonec vás žádám, abyste se vzdalovali všeho, co může poskvnit čistotu vašeho srdce a cudnost vašeho života.

Neúčastněte se světských podívaných.

Nemařte čas u televize, která je nejsilnějším nástrojem v rukou mého Protivníka, jímž šíří všude temnoty hřichu a nečistoty.

Televize je modla, o které se mluví v Apokalypse, vytvořená k tomu, aby se jí klaněly všechny národy země, a které ďábel dává tvar a pohyb, aby se v jeho rukou stala nástrojem svodů a zvrhlosti.

Budete-li dělat, oč vás dnes žádám, vložte do mých rukou mocnou sílu zadostiučinění, abych se mohla za vás přimlouvat.

Tak se mohou objevit před trůnem Pána velkého, spravedlivého a svatého a vyzvat za vás Boží milosrdenství: odpusť, Pane, nepravosti svého lidu, který jsi získal za cenu své největší Krve.

A dříve, než skončí čas poskytnutý vám k obrácení, budete již svědky znamení triumfu slitovné lásky Ježíšovy v prvních mimořádných zásazích Neposkvěného Srdce vaší Nebeské Matky.

Z knihy: *Kněžím, přemilým synům Panny Marie*
17. února 1988

VÝZVA MARIÁNSKÝM RODINÁM

K MODLITBĚ ZA SVATÉHO OTCE

Milí rodiče, milé děti,
Svatý otec Jan Pavel II. nám častokrát doporučoval modlitbu růžence v rodinách. On sám svým příkladem zdůrazňuje význam této mariánské modlitby pro dnešní dobu. Ve Fatimě si P. Maria zvolila tři děti mezi 7 a 10 lety k záchraně Portugalska před válkou; staly se skutečně „malými zachránci“ své vlasti, protože konaly to, co jim Panna Maria přikázala: denní modlitbu růžence za mír.

Je mnoho těch, kteří mě vybízeli, abych se obrátil na Vás, milí rodiče, a na Vás, děti, které milujete Pannu Marii, abych Vám sdělil velkou prosbu, jež se týká papeže. V duchu fatimského poselství a s výhledem na nespočetné množství aktivit Svatého otce v souvislosti s přípravou jubilejního roku 2000 Vás vyzývám, abyste poprosili své nejmenší děti, syny a dcery ve věku 5–10 let, aby se večer před spaním vždy prvních devět dnů v měsíci po celý rok modlili růženec za Svatého otce a na úmysly Panny Marie.

I apoštol Petr potřeboval neustálou úpěnlivou modlitbu prvních křesťanů, aby byl vysvobozen z Herodesových rukou. Dnešní Petr Jan Pavel II. potřebuje tutéž sílu modlitby, aby mohl dovršit poslání, které mu světila Boží Prozřetelnost. On sám při své poslední návštěvě Polska (Hnězdno 3. 6. 1997) zvolal: „Musíte se modlit k Bohu na kolenu a úpěnlivě prosit, abych mohl splnit úlohu, kterou mi světil!“

Když povzbudíte své děti a budete se spolu s nimi během celého roku prvních devět dnů v měsíci večer modlit růženec, Bůh vám slibuje totéž, co slíbil třem malým pastýřům z Fatimy: Prostřednictvím této modlitby bude chránit život Svaté-

ho otce a život Vaší vlastní rodiny!

Chápete, proč je tak důležité, abyste se večer modlili se svými dětmi? Tak budete pro své děti neodolatelným příkladem. Podaří se nám to?

Závisí to na Vás, milí rodiče, protože děti jsou při svém temperamentu nevinné a čisté. Přijímají vše, co se nabízí. Když jim nabídnete televizi, přijmou do svých citlivých srdcí tu „stravu“, kterou předkládají televizní stanice. Když jim však nabídnete půlhodinku modlitby růžence za Sv. otce a na úmysly Panny Marie, budou usínat v Boží milosti a s Božím požehnáním. I Vy pak budete mít ve své rodině takové „malé zachránce světa“, jakými byly děti z Fatimy, kterým se r. 1917 zjevila Panna Maria a slíbila jim, že prostřednictvím modlitby růžence přijde konec války a zavládne mír na celém světě.

A proto Vás prosím, jako biskup katolické církve, s mnohými, kteří podporují tuto iniciativu modlitby dětí a rodin: Pomozte modlitbou nevinných dětí Svatému otci, který tolik miluje děti, přivést církev do roku 2000!

Tak velice potřebujeme modlitbu, abychom pomohli Svatému otci a církvi, v jejímž čele stojí. Kéž by se Vaše děti začaly nyní, v roce Ducha svatého, modlit tuto zvláštní nověnu za Sv. otce a na úmysly Panny Marie!

Bud'te si jisti, že Bůh Vám to v přehojné míře odplatí! Kéž Bůh požehná Vaše úsilí!

+ *Pavel Maria Hnilica SJ,*
titulární biskup Rusada,
prezident církevního hnutí
papežského práva Pro Deo
et fratribus – Rodina Marie
Spoluvykupitelky
V Římě 5. 2. 1998

Rok Ducha svatého je také výzvou, abychom se osvobodili od všech jiných duchovních vlivů, které znemožňují, aby nás naplnil božský Utěšitel.

P. Jacques Verlinde

Nebezpečí okultismu

P. Jacques Verlinde jako velmi nadaný maturoval již v 15 letech, promoval ve 24, pracoval jako nukleární chemik. Když mu v roce 1968 překřížila cestu Maharishi Mahesh jóga, jeho život se od základu změnil.

Šel za svým guru nejdříve do Španělska, pak do Indie. V letech 1971–1974 dychtivě nasával jako houba učení velkých hinduistických mistrů, praktikoval jógu a jiné techniky, které slibují vstup do božství až k dokonalosti, trávil celé měsíce v meditaci téměř bez jídla a bez spánku. Prožil »samadhi«, úplné sjednocení sám se sebou jako fascinaci, nikoliv však jako obš'astnění. Za tím vším cítil »nesmírnou prázdnotu. Nic. Zmizí v tom i vlastní já«, jak dnes dosvědčuje. V této osamocení se ozval hlas: »Jak dlouho mě ještě necháš čekat, mé dítě?« P. poznal Kristův hlas a vrátil se do Bruselu. Od té doby se pokouší o nový život. Denní mše svatá, modlitby, ale stále ještě kyvadélko a jiné paranormální praktiky. Cítí se jako míč v rukou okultních sil, a to navzdory křes'tanské náboženské praxi.

Ještě jednou se obrátí k Bohu, tentokrát radikálně. Odevzdává Bohu všechny paranormální schopnosti, a konečně je svobodný. Jeho postupné uzdravování však trvá léta. R. 1983 přijímá kněžské svěcení. Následuje život v tichu a v modlitbě, ale také s četnými svědectvími. V roce 1990 se k němu připojuje skupina studentů. Zakládají společenství »Rodina sv. Josefa«. Protože tak prožil, co znamená okultismus, nešetří námahou, aby varoval před koketováním s různými nabídkami New Age. P. Jacques Verlinde píše:

Není pochyb: z takových zkušeností vyjde člověk jako psychická troska. Nemyslete si, že se můj dnešní stav ustálil měsíc po skončení s ezoterickými zkušenostmi. Denně potkávám bezpočet hluboce zraněných mladých lidí. Musí podstoupit dlouhou cestu uzdravování a osvobozování. Jen tak je možno vytrhnout je postupně z jejich závislosti. Kdo se vydá malými kroky na tuto cestu, začne tak trochu s jógou, trochu se spiritismem a pohrává si s okultismem, nechá se trochu zasvětit do ezoteriky, konzumuje po kapkách do sebe jed.

Nesmíme také zapomínat, že indické mantry, které člověk při zasvěcování obdrží, obsahují jména božstev. Není tedy možné provádět transcendentální meditaci neutrálně. Kdybych

vám přeložil ze sanskrtu texty, které se při mantře ustavičně dokola opakují, pak poznáte, že znamenají: Padám před tím nebo oním božstvem a vzývám je. Jak mohu jako křes'tan, který se domnívá, že vyzývá jen Krista, opakovat půl hodiny slova s tímto významem? Je to ryzí modloslužba, i když se provádí třeba nevědomě.

Kromě toho obdrží v obřadu iniciace zasvěcovaný jménem božstva řadu předmětů, které jsou spojeny s hlubokou symbolikou. Těmito symboly se člověk božstvům odevzdává.

Vzpomínám si na jednu přímo fyzickou zkušenost při jedné takové iniciaci. Dotyčná osoba byla silou, která vycházela z obrazu hrajícího roli při tomto obřadu, doslova vržena na zem, a tak podmaněna. –

Chci proto s veškerou vážností varovat před pokusy zasadit jógické praktiky, mantru a jiné východní rity do křes'tanského prostředí.

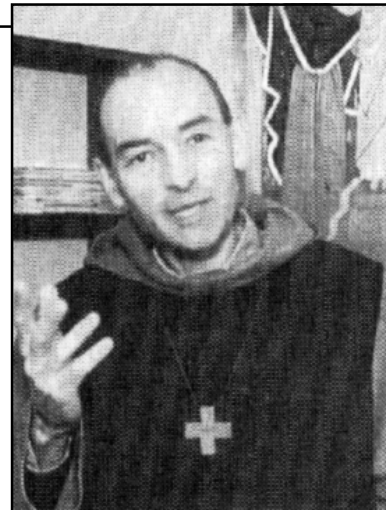
Někdo může nyní namítnout, že jsem netolerantní. Na základě svých osobních zkušeností však nemohu mluvit jinak. Připouštím, že moje zkušenost byla extrémní. Ale právě v tom je její přednost: pomáhá otevřít oči. Kdo jenom trochu zkouší jógu, nepozná nebezpečí, že se dává na cestu, k jejímuž konci by nechtěl dospět.

Není možné provádět z těchto technik takového splynutí, které z nás dělá média kosmických sil, a zůstat při tom neporušený. Protože tyto techniky jsou velmi účinné jak v malých, tak ve velkých dávkách. Jejich účinnost spočívá v tom, že otevírají člověka a dělají z něho médium. A to má dříve nebo později za následek, že se člověk stane obětí bytostí, s nimiž by raději nesympatizoval.

Mnozí pokládají toto varování za přehnané. Ale mně se to denně potvrzuje při duchovním vedení mladých lidí, kteří mají sklon k těmto pokusům.

Tato náchylnost souvisí s banalizací okultních technik a praktik v rámci New Age. To v sobě integruje hinduistické techniky, čínskou religiozitu, ale také okultní praktiky (od magnetismu až po channeling). S tím vším jsou spojeny metody alternativní medicíny a určité iniciální praktiky esoterických škol. Každý si tu může najít nějakou nabídku: alternativní medicína, ekologie, přírodní uzdravování a podobně.

Ale při tom zpravidla nezůstane. Krok za krokem se postupuje dále. Dříve nebo později se skončí u uvolňovacích technik. Ty vedou k pokročilé józe, cvičením v koncentraci a k metodám ovládnutí psychiky. Krok za krokem se člověk dostává nejen k ovládnutí vlastní psyché, ale také k ovládnutí

lidí ve svém okolí. V lepším případě se končí u bílé magie.

Podle mého názoru spočívá nebezpečí v tom, že se člověk stává médiem, a to pomocí technik, které otevírají člověka pro kosmické energie. Musím si zde samozřejmě položit otázku: Proč jsou tyto přirozené energie špatné, když všechno, co bylo stvořeno, je dobré? To souhlasí. Ony pocházejí z Boží ruky. Ale – a nyní přicházím ke své vlastní zkušenosti – vystavovat se zcela těmto energiím není přirozené. Existují bytosti, které jsou neslučitelné s přítomností našeho Pána Ježíše Krista, Ducha svatého a dobrých andělů.

Jak si to máme vysvětlit? Klíč najdeme ve 3. kapitole První knihy Mojžíšovy. Zde jsme konfrontováni s následky prvotního hříchu. Mám na mysli také 8. kapitolu listu k Řimanům, kde Pavel mluví o tom, že celé tvorstvo sténá a toužebně očekává osvobození. Dědičným hříchem není poznamenán pouze člověk, ale celé tvorstvo.

(Dokončení příště)
Vision 2300 1/98

ZÁZRAČNÉ IKONY

V klášterním kostele sv. Alexia ve Voroněži již rok vytékají ze sedmi ikon posvátné oleje. Jedna z ikon, obraz Panny Marie namalovaný v tomto století nikoliv na dřevěné, ale na kovové desce svědčí obzvláště výrazně o zázračném charakteru tohoto jevu. Zprávu o tom přinesl televizní kanál »Vieruju«. KAI

Alexandrina – utrpení a sláva (8)

Po první pašijové extázi požádal P. Pinho Alexandrinu, aby už své lůžko neopouštěla, avšak Pán Ježíš ve zjeveních vizionářce trval na tom, aby byla ponechána sama sobě. Kněz tedy své nařízení následně odvolal.

Když extáze ve tři hodiny odpoledne skončila, Alexandrina pozvedla ruce, jako by děkovala, ale pak náhle v hrůze zalapala po dechu a vykřikla:

Ne, Ježíši! Ne, Ježíši! Ukřižuj mě! Milost! Milost! Milost! Mají stejné právo jako já. Vždyť jsi na kříži zemřel za ně stejně jako za mne! Ježíši, nechci, aby nějaká duše šla do pekla, ani v mé farnosti, ani na celém světě. Miluji tě za ně. Zapomeň na hříšníky, Ježíši. Pamatuj na mne skrze mé ukřižování. Peklo je to nejstrašnější podsvětí, Ježíši. (Tento dialog nese nápadnou podobnost s tím, co se odehrávalo mezi Pánem Ježíšem a mystičkou sv. Gemmou Galgani na konci devatenáctého století.)

O několik dnů později Alexandrina pocítila kruté bolesti. Začala zvracet krev a byla mučena žízni, která v ní hořela tak palčivě, že voda nepomáhala: Nebyla schopna polknout ani kapičku. Současně byla přemožena děsivým „zápachem hřichu“. „Začala jsem cítit neuvěřitelně odporné pachy,“ vzpomíná ve svém životopise. *Kupovali mi fialky a parfémy, aby mi je drželi u nosu, ale odstrkávala jsem je pryč, protože jsem byla stále mučena tímž hnusným zápachem. Už jenom vzpomínka na tyto věci mi působí utrpení.*

Když propukla druhá pašijová extáze, P. Pinho považoval za moudré zachovat tato tajemná vytržení v tajnosti. Po tři roky o nich věděl jen vybraný počet lidí. V roce 1941 se však hostující misionář (P. Terça z kongregace misionářů Ducha svatého) stal svědkem jedné z extází a podal

o tom podrobnou zprávu v jednom populárním portugalském časopise. Toto zveřejnění způsobilo Alexandrině mnoho utrpení, protože se stala středem pozornosti. Když se stala známou široko daleko, tisíce lidí z celé země se tlačily, aby viděly tu „oběť z Balasaru“. Kromě nevhodného zveřejnění článku navíc obsahoval i několik menších nepřesností, které zavdaly podnět ke vzniku mylného výkladu v oblasti vědy a medicíny. Pojednání má nicméně velkou cenu kvůli živému popisu a přesné časové posloupnosti. Píše se v něm:

29. srpna 1941 jsem vstoupil do místnosti v doprovodu dalších čtyř kněží s nezbytným pověřením. Byla právě jedna hodina po poledni. Přešel jsem napříč k lůžku nemocné ženy a viděl jsem v jejich očích známky hlubokého smutku. Zeptal jsem se: „Jak se cítíte, Alexandrino?“ „Bojím se,“ odpověděla hlasem plným hořkosti. „Ta hodina se už blíží.“ Světlo z jejích očí vymizelo a osm minut po jedné zavřela víčka. Upadla do extáze. Několik minut po 13⁰⁰ hod. začala být rozrušena. Stále ještě na lůžku, vztáhla levou ruku a udělala lehké gesto, jako by chtěla odrazit blížícího se nepřitele.

13¹² hod. Mnohokrát sténá úzkostí. Pak se obrací směrem k podlaze pokojíku, odtahuje příkrývku, téměř se vznáší a prudkým pohybem padá na kolena a zůstává obličejem na podlaze.² Vysunuje levou ruku, zatímco se pravou rukou pokouší zakrýt zmučený a utrpený obličej.

13¹⁴ hod. Opírá se o lokty, rukama si zakrývá tvář a vydává úzkostné vzdechy.

13¹⁵ hod. Je zachváčena nepopsatelnou úzkostí. Svíjí se na zemi a zůstává v poloze, ve které našli svatou Cecílii v katakombách, s obličejem nad spojenými rukama.

13¹⁶ hod. Lehký pohyb paží, bolestný vzdech. Tiskne obličej mezi rukama a člověk slyší ostré sténání. Dech je pomalý a hluboký.

13¹⁸ hod. Rozpíná paže v postoji člověka, který se snaží odrazit útočníka. Znovu se obrací na jednu stranu a úzkostí kříží a zatíná prsty.

13²⁰ hod. Zřetelnější vzdechy. Dvakrát se převaluje podél postele. Zdá se, že její úzkost vzrůstá, jak vidí Ježíšovo utrpení v Getsemanské zahradě. Velmi ztrápena se opět převálí jako červ směrem ke zdi. Patero bolestných vzdechů je doprovázeno bolestivými svalovými tahy.

13²⁵ hod. Alexandrina si kleká a potom zaujímá polohu v sedě, opírajíc se o nohy, avšak stále s mučivou úzkostí. Pak vstává, obrací se směrem ke dveřím pokoje a hořce zvolá: „Nemohli jste se mnou bdít ani jednu hodinu? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení.“

13²⁸ hod. Vizionářka zvedá ruce do výšky a skládá je do kříže. Znovu padá na kolena, s lokty poněkud roztaženými a s obličejem v dlaních.

13²⁹ hod. Bolestivě se převaluje doprava a sténá. Pozvedá trochu ruku a nechá ji padnout na zem vedle podložky. (Deolinda se snažila zmírnit bolest těchto pádů tím, že předem na podlaze rozprostřela podložku. Na místo, kde Alexandrina položí hlavu, umístila Deolinda polštář.)

13³² hod. S nevýslovným utrpením dělá dva obraty doleva a zůstává obličejem dolů.

13³⁴ hod. Je přítomna zápasu Ježíše s pokušelem a trpí Spasitelovy bolesti. V obličejí se zračí vzrušení. Po dvou sledech křečí, jako by se chvěla strachem, padá vysíleně tvář k zemi a udeří hlavou vedle podložky.³

13³⁸ hod. S bolestí pokleká. Vstává a odchází se posadit vedle postele a opakuje Spasitelova slova: „Bděte a modlete se, ta hodina je už blízko.“ Po-

zvedá ruce do výšky, vysoko vzhůru, a říká Ježíšova slova: „Můj Otče, obětuj mne, ale zachraň svět – svůj svět.“

13⁴³ hod. Vstává, jde krůček dopředu a pokleká, pak padne na zem a bolestně naříká. Obrací obličej směrem doleva, jako by se bála druhého útoku nepřitele. Stále sténá a zakrývá si tvář rukama.

13⁵⁰ hod. Vysíleně leží na zemi, dvakrát se převaluje směrem k posteli a hlavu nechává padnout na zem.

13⁵³ hod. Sužována krutým utrpením se znovu převaluje, ale doleva, zůstává obličejem dolů, s pravou rukou nataženou na podložce.

13⁵⁴ hod. Stále bolestně sténá, opírá se o lokty, hlavu si podpírá mezi rukama, nazírá na Ježíše v jeho agónii v Getsemanské zahradě.

13⁵⁵ hod. Znovu se převaluje směrem ke dveřím, roztahuje paže a hlavu pokládá na zem. Zůstává na chvíli potichu.

13⁵⁹ hod. – Vydává ještě ztrápenější vzdechy a třese se od hlavy až k patě prudkostí muk. Pak nastává chvíle klidného odpočinku.

Pokračování příště

Poznámky:

² Během pašijových extází byla Alexandrina v extázi nepřetržitě tři a půl hodiny. Neviděla ani neslyšela, pouze nazírala na Ježíšovo umučení. Současně poslouchala svého duchovního vůdce nebo jeho zástupce a odpovídala nejen na výslovné příkazy, ale i na myšlené.

³ Její lékař dr. Azevedo byl nanejvýš pozorný. Dělal si poznámky o všem, co se během extází událo. Ostatní lékaři vyslaní církevními úřady, aby zjistili, nejedná-li se o nějaký podvod nebo existenci přirozených sil, mnohokrát podrobovali vizionářku zkouškám a citelně ji bodali, zatímco trpěla v extázi. Ani jednou u ní nikdo nezpozoroval sebemenší reakci. Jednomyslné rozhodnutí kněží i doktorů znělo, že tento jev je nevysvětlitelný.

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXIX.

Wilhelm Hünermann

Za malou chvíli vstoupil arcidiakon a připomněl biskupovi, že je čas začít mši svatou. Lid už čeká v kostele.

„Kde je oděv pro žebráka?“ ptal se biskup. „Nemohu začít s bohoslužbou, dokud chudý nedostane své roucho.“

„Ach ano, ten vagabund,“ bručel duchovní. „Už tu není, ten tulák.“

„Přesto oděv obstaraj! Chudý, který jej potřebuje, je už zde.“

„Ale já ho nevidím! Kampak se schoval?“

„O to se nestarej a dělej, co jsem ti uložil!“ Arcidiakon zlostně odkvapil a po chvíli se vrátil s hrubým, huňatým oděvem, který koupil nedaleko u vetešníka. Zlostně jej hodil biskupovi k nohám a bručel:

„To bude až moc dobré pro pobudu.“

„Ano, to je dost dobré!“ přikývl Martin. „Jdi už do kostela, já obléknu chudého a pak začnu svatou oběť!“

Když osaměl, oblékl ono ubohé roucho, které nespíš nějaký chudý horník prodal vetešníkovi, protože už se mu nezdálo dost dobré, přehodil přes ně ornát a přistoupil k oltáři.

Arcidiakon nevěřil svým očím, když viděl, jak pod mešním rouchem vykukuje roztržený okraj oné kytlice. Vytušil, co se stalo, a v hlubokém zahanbení si rukama zakryl obličej. Když zase vzhlédl, uviděl hlavu svého pastýře obklopenou jasnou svatozáří.

„Zázrak, zázrak,“ koktal sám pro sebe. „Náš biskup je skutečně světec.“

Chudí byli nejmilejšími hosty velkého pastýře duší, sloužil jim s takovou pokorou, jako by oni byli jeho pány a veliteli a on jejich otrokem. Vyhledal každou bídu, sestupoval do páchnoucích a špinavých sklepních

obydlí, kde byla nouze, těšil nemocné a zesláblé, obvazoval jejich rány, bděl celé noci u jejich lože a smířoval jejich duše s Bohem. O jeho lásce k bližnímu se v Tours vyprávěly nejúžasnější historky.

Jednou, povídalo se, ho prý sám čert prosil o almužnu a byl Martinem bohatě obdarován. Pak prý se duch pekel vysmál jeho pošetilství, ale biskup prý klidně odpověděl: „Co na tom, že jsem prokázal dobro chudému čertu? Vždyť se to stalo z lásky ke Kristu, mému milému Pánu, jehož tvář poznávám v každém trpícím.“

Znamená a zázraky provázely velkého biskupa na všech jeho cestách. Pod jeho žehnajícími rukama se uzdravili nemocní a chromí, slepí prohlédli, malomocní se očistili. Zblízka i zdáli proudili lidé hledající pomoc a s nimi i zvědavci, dnem i nocí obléhali chudou chatrč vrchního pastýře, aby ho viděli, slyšeli jeho slova, přijali jeho požehnání.

Každý neduh u něho našel pomoc, každá nouze radu a útěchu. Byl dobrým pastýřem, který pro své ovce šel do trní. Statečně hájil utiskované měšťany i rolníky proti přehmatům římských daňových úřadů. Se svatým hněvem zasáhl, když některý úředník se svými bičícími obíral chudého rolníka o poslední majetek, vytrhl mučitelům bič z ruky a často z vlastní kapsy zaplatil dlužnou částku za trýzněného.

Protože však vždycky nemohl být při tom, když došlo ke zřejmému bezpráví, rozhodl se vyhledat císaře Valentiniana a vydal se do Trieru.

Císař se však zdráhal ho přijmout, až za týden po příchodu se Martinovi podařilo nepozorovaně k němu proniknout.

„K čertu, jak ses sem dostal?“ rozkřikl se Valentinian na biskupa z Tours. Martin si pokojně měřil mocného muže, který udělal štěstí pod římskými prapory a z vojáka postoupil až na císaře.

„Nemohl jsem věřit, že tvá vznešená velebnost odmítne biskupa, který pro své chudé stádo snažně prosí o tvou ochranu,“ řekl Martin, aniž by na jediný okamžik ztratil svůj klid.

„Vlastně nevypadáš na biskupa,“ ušklíbl se mocný. „Nikdy jsem neviděl nějakého pastýře církve v tak ošumělém šatě.“

„Jak bych mohl nosit skvělé roucho, když jsem přece nejnižší sluha Boží?“

„U všech čertů, to se mi líbí! Přesto pro tebe nemám čas. Mám jiné starosti než keltské sedláky. Celá Galie je prokleté vosí hnízdo, jediná velká loupežnická peleš, která mi dává co proto. Kromě toho všude hoří hranice. Moji legionáři bojují na život a na smrt proti Kvádům a Jazygům, kteří se smrtí a ohněm pronikli do dunajské provincie. Na Rýnu nás Frankové a Alemani ani na chvíli nenechají na pokoji, piráti ze Saska pustoší pobřeží Britanie, zatímco Piktové a Skotové přepadají sever země a naše garnizony. A teď přijdeš ty a myslíš si, že mám chuť starat se o tvé špinavé sedláky?“

„Pořád ještě ti špinaví sedláci vydrží tvé legie,“ upřímně odpověděl Martin.

„Hrome, opovažuješ se hodně, tak mluvit s císařem. Vlastně se mi docela líbíš. Ale teď jdi, nemám na tebe čas!“

„Když už odmítáš biskupa, tak máš snad přece aspoň chvíli času pro svého krajana. Já také pocházím z Panonie. Můj otec byl tribun Florus v Sabarii.“

„Proč to neřekneš hned?“ vyjel císař. „Já pocházím z Cibalů, kde byl můj otec chudým tovaryšem u provazníka. O ve-

STAVĚT MOSTY

Modlitba je jako most mezi lidmi a Bohem.

Člověk, který se modlí, přemostí uje propasti mezi časem a věčností.

Kdo se modlí, odpouští, místo aby obviňoval; snaží se porozumět, místo aby poučoval; dává, místo aby požadoval; povzbuzuje, místo aby si stěžoval; důvěřuje, místo aby se vyhýbal; léčí, místo aby zasažoval rány; miluje, místo aby nenáviděl...

Kdo se modlí, podává ruku tam, kde ji druzí odtahují.

Albert Ludvík Ballin

liteli jízdy Florovi jsem už jako vozataj slyšel vyprávět nejednoho legionáře. Musel to být statečný voják a skutečný muž. A ty jsi jeho syn? Pojď do mé náruče, jsi mi vítaný!“ Císař vyskočil a sevřel biskupa svými mohutnými tlapami. „A teď řekni, co máš na srdci!“

Martin podrobně líčil situaci tísněných měšťanů a sedláků, jejich bezprávnost a strašlivou tvrdost daňových úředníků. Císař pozorně naslouchal, pak hněvivě vybuchl:

„Tak moji úředníci znevažují mé zákony! Nač jsem tedy ve všech městech ustanovil své defensory, kteří mají chránit obyvatelstvo před přehmaty výběrčích daní a hájit jejich práva? Jak se jmenuje prefekt tvého města?“

„Vincentius.“

„Dobrá, dám ti pro něho dopis, pro něho a pro defensora. Ať je čert sebere, jestli uslyším ještě nějakou stížnost.“

V té chvíli vstoupil jeden z dvořanů a bledý jako křída koktal, že se dověděl, že do císařovy komnaty vnikl nepovolaný člověk.

„Jak nepovolaný! Jak pronikl!“ bručel císař. „Tento biskup je v mém domě vítaný host. Bude se mnou jíst u mé tabule!“

Pokračování příště

Generál Guisan

Osobní vzpomínka K. H. Marbacha

Stalo se to během druhé světové války. Oddíl, ke kterému jsem byl přidělen, se nacházel v horách. Jelikož jsme měli být brzy vystřídáni, měl bych mít podobně jako moji kamarádi tu nejlepší náladu. Místo toho jsem byl stále sklíčenější a ani vtipy a poznámky mých kolegů mě nemohly rozveselit. Znovu a znovu jsem četl dopis, který mi vzal všechnu náladu. Marně jsem v něm hledal nějaké slůvko, které by dávalo alespoň jiskřičku naděje. Trpká skutečnost trvala na svém: U mého nejstaršího syna, který těžce onemocněl, se místo očekávaného zlepšení dostavila těžká komplikace, která dávala jen ty nejchmurnější vyhlídky.

Podle lidských měřítek bylo možno počítat jen s dlouhým chřadnutím a jistou smrtí. A tak jsem svou služební práci dělal v úplné sklíčenosti a moje myšlenky se stále a stále vracely

k mému dítěti. Normálně bych pilně pracoval, ale nyní jsem nebyl schopen se soustředit na práci a moje oči těkaly po prázdných zdech vojenského baráku.

Pojednou se mi zdálo, že mě někdo pozoruje, a skutečně, uviděl jsem oknem skupinu důstojníků, kteří procházeli kolem. Vtom se dveře otevřely, vstoupili dovnitř a mezi nimi byl generál Guisan, kterého jsem zatím znal jen z fotografií. Pružným krokem přišel ke mně, zatímco já jsem se namáhal, abych jej podle předpisů pozdravil a podal hlášení. Nečekanou návštěvou jsem byl tak překvapen, že můj hlas zněl spíše jako hlasitý šepot.

Když generál vyslechl zprávu o stavu mé činnosti, podíval se mi pronikavým pohledem do očí, a mně se zdálo, že mi chce položit ještě nějaké další otázky. Ale mýlil jsem se. Jen se krátce podíval po mém praco-

višti a po stěnách baráku a vyšel ven spolu s důstojníky.

Sotva jsem byl opět sám, dveře se opět otevřely a generál vstoupil sám dovnitř. Očekával jsem oprávněné výčitky, protože jsem při jeho odchodu nestál v pozoru. Ale výčitka se nedostavila, a než jsem se zmožil na omluvu za opomenutou poctu, začal se generál bezprostředně vyptávat na mé povolání a poměry v rodině. Pojednou se zeptal přídušeným hlasem: »Vy máte starosti kvůli vojenské službě? – Máte snad starosti v rodině? «

»Ano, pane generále!« A povzbuzen jeho přátelským tónem vyprávěl jsem mu o obsahu mého dopisu. Generál pozorně naslouchal, a když jsem mu vylíčil podrobnosti synovy nemoci, řekl: »Chápu vaše starosti. Ale nezapomeňte: Nad dovedností lékařů stojí vždy Boží moc. Vy se nemodlíte? «

»Pane generále, už jsem se modlil za své dítě,« vyšlo váhavě z mých úst, »ale...«

Generál Guisan

»Když se věřící křesťan modlí, neplatí pro něho žádné ale,« přerušil mě generál, »nýbrž ve všem se spolehne na Boha. Naučte se správně se modlit, a můžete si být jist, že vaše starosti pominou. « Pak mi podal ruku, vyslovil mi svou účast a popřál všechno nejlepší mé rodině.

Poslechl jsem osobní radu svého nejvyššího vojenského představeného. A to, v co nikdo nedoufal, stalo se skutečností: Můj nejstarší syn se po čase uzdravil, a to úplně, navzdory celé beznaděvnosti svého případu.

Přípr. -Iš-

Dopis nemocným – únor 1998

Drazí nemocní, jistě se i k Vám dostane čas od času zpráva, že ten či onen kněz odešel. Obracím se proto na Vás zase s velikou prosbou: modlete se a oběťte všechny své bolesti a utrpení za kněze a řeholníky a za jejich dorost. Ať neodcházejí, ale naopak ať jich přibývá stále víc. Vždyť je tolik potřebujeme! Proč jdu s touto prosbou právě za Vámi, nemocnými?

P. Carlo Carretto v jedné své knížce nazývá člověka „chudákem Božím“. A teď mi, prosím, dobře rozumějte, to jste právě Vy! Zdravý člověk se nikdy nedokáže cítit jako opravdový chudák Boží. Nemusí to být vždy jen jeho pýcha, která mu v tom brání, stačí jeho schopnosti: pracuje, buduje, tvoří, má toho tolik, že na Boha mu zbývá jen málo času. To se pozná! Je smutnou pravdou, že Boha

skutečně hledáme jedině tehdy, až když jsme srazeni na kolena a už nevíme kudy kam. Když ztratíme zdraví, když přijdeme o vše, na čem jsme si tolik zakládali, když jsme se zklamali ve svých snech a nadějích. Když nám zchromne ruka, že nejsme schopni sami ani tak prosté věci jako třeba utřít si nos, natož slzu, tu si teprve uvědomíme, jak velcí jsme chudáci. Ale – a to je důležité – Boží chudáci! Vždyť sám Bůh ve své milosrdné lásce se nám dává k dispozici a našim prosbám neklade žádné meze. Vše záleží jen na plnosti naší víry a na naprosté důvěře v Boží moc. Když si to člověk uvědomí, jímá ho závrať. A když si vzpomene na Ježíšova slova: „Nebudete-li jako děti, nevjedete do Božího království“ (Mt 18,3), pak už se nezdráhá pokorně jít po této cestě, byť i se

slzami. A věřte, těm Pán neodolá. Rád Vás vyslyší.

Jistě víte, že II. rok přípravy na Veliké jubileum 2000 je zasvěcen Duchu svatému. Proste ho tedy, aby on sám vedl a chránil naše kněze a řeholníky. Vždyť oni jsou stejně tak ohroženi duchem doby a tohoto světa jako ostatní. Právě proto, že si je Pán vyvolil za své nejbližší pomocníky na díle spásy, tím více na ně svět útočí.

Víme, že cílem člověka je poznávat Boha a jednou v něm spočinout. Kdo by nás ale učil a s opravdovou vírou se s námi modlil Otčenáš, kdyby kněží přestali být dobrými pastýři a stali se jen nájemníky? Kdyby víc toužili po kariéře než po spásě svěřených duší, kdyby chtěli zredukovat evangelium na pouhou sociologii, místo aby je žili a předávali dál?

Ježíšova výzva: „Pojď a následuj mě...“ platí sice pro všechny křesťany, především

však jistě pro osoby zasvěcené. Ježíš jim má být jediným vzorem, vždyť Boží dokonalost se stala viditelnou právě v Ježíši. Ježíš se stal člověkem, aby nás naučil milovat, obětovat se, sloužit. Je mostem mezi nebem a zemí, mezi viditelným a neviditelným. Ukazuje nám cestu k neviditelnému Bohu. On sám je tou cestou! Evangelium je jediný způsob života na zemi, protože evangelium je sám živý Ježíš! Jistě že je to cesta namáhavá, ale i to Pán dobře ví. A přesto je na ni zve, neboť předpokládá, že se najdou duše, které se za ně budou obětovat a prosit, jako například Terezie od Ježíška. U nás se jedna skupina věřících rozhodla, že každý čtvrtek se budou modlit a obětovat právě za kněze. Nechcete se k nim přidat i Vy?

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

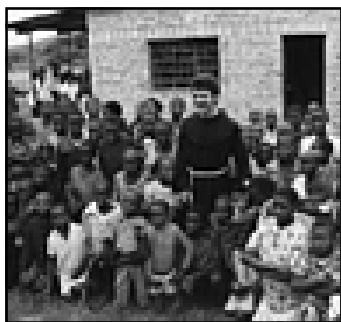
NOVÝ ŘEHOLNÍ DŮM SALESIÁNŮ

Sebranice: **Nový řeholní dům bl. Filipa Rinaldi Sebrance-Litomyšl** byl kanonicky ustanoven dekretem *Dona Juana Vecchiho*, hlavního představeného salesiánské kongregace, o svátku zakladatele kongregace sv. Jana Boska (31. ledna). Posláním sebranické komunity je **zabezpečení prvních stupňů řeholní formace - aspirantátu a přednoviciátu; střediska mládeže a farní duchovní správy.**

V královéhradecké diecézi byl kanonicky ustanoven už v r. 1942 salesiánský dům s internátem a farností v Pardubicích Na Skřivánku. V obou domech nyní nastupují noví představení komunit. Dosavadní pardubický ředitel *P. Josef Kopecký ml.* byl vystřídán *P. Pavlem Kadlečkem*. Ředitelem nové komunity Sebranice-Litomyšl byl jmenován litomyšlský vikář *P. František Beneš*.
ČBK

□ Další mučedník

V Rwandě v Kgalii byl zabit františkánský kněz chorvatského původu Vjeko Curič. Tento misionář pracoval v Rwandě od r. 1983 a byl zastřelen v noci 31. 1. před kostelem svaté Rodiny. Narodil se 26. dubna 1957

a k františkánům vstoupil v roce 1975. Kněžské svěcení přijal 21. června 1982. Pracoval ve farnosti Kivumo v prefektuře Gitarama a měl na starosti charitativní programy na pomoc vdovám po genocidě v roce 1994. Byl ekonomem diecéze a vybudoval mnoho domků.

□ Spor o Scientology

Ve zprávě o lidských právech vydané v USA je kritizováno Německo za svůj postoj k sektě Scientology. Zatímco USA pokládají toto sdružení za církev, Německo k němu přistupuje jako k nebezpečnému hospodářskému impériu s nedemokratickými cíli.

Radio Vatikán

□ Amnestii při papežské návštěvě

Nigerijský tisk 1. února vyslovil naději, že v souvislosti

s návštěvou Jana Pavla II. v Nigérii v březnu letošního roku bude vyhlášena amnestie pro politické vězně. Soudí tak podle slov prezidenta D. Saniho Abacha, který se vyjádřil, že papežská návštěva bude památnou událostí. Tou však podle názoru tisku nemůže být bez amnestie politických vězňů, kterých za poslední čtyři roky od nástupu současného diktátora značně přibýlo.

□ Katechismus v počítači

Kalifornská počítačová firma vytvořila program počítačové hry, která vyučuje Katechismus katolické církve. Mluvčí firmy řekl, že účelem hry je přiblížit pokolení vyrůstajícímu s počítači základy katolické víry. Tato hra se již setkala s pozitivním přijetím biskupa Roberta H. Broma ze San Diega.

□ Castroo návštěvě

Fidel Castro v dlouhém projevu hodnotil návštěvu papeže na Kubě. Vyslovil přesvědčení, že věřící i nevěřící ukázali svou oddanost revoluci. Návštěvu samu označil za historickou událost.

□ Obří chrám

Brazílská protestantská sekta Všeobecná církev Božích království vybudovala v Sao Paolo železobetonovou svatyni pro 10 000 osob. Je tedy čtyřikrát větší než dosud největší katedrála Latinské Ameriky v Sao Paolo.

□ Apoštolát laiků

Při rozhovoru s druhou skupinou polských biskupů, kteří jsou na návštěvě »ad limina« v Římě, zdůraznil papež potřebu, aby se laici ujali práce na poli nové evangelizace a aby si byli stále více vědomi své zvláštní role v církvi. Jsou povoláni především k tomu, aby zpřítomňovali církve na těch místech svého každodenního života, kde by bez nich a jejich přítomnosti nemohla církev být solí země.

Je také úkolem rodin, aby čelily nebezpečné tendenci nahradit posvátný svazek neformál-

ním vztahem spojujícím dvě osoby jen ve jménu sexu. Je nezbytné znovu formovat svědomí společnosti.

Když hovořil o mládeži, zmínil se i o výuce náboženství, které nemůže mít charakter školního předmětu, nýbrž má směřovat k přímému kontaktu s Bohem.

V závěru připomněl sílu modlitby a vyzval biskupy, aby vedli své věřící k časté, ba ustavičné modlitbě a vyvíjeli v tom směru vhodné pastorační iniciativy, které by shromažďovaly k modlitbě velký počet věřících.
KAI

□ II. světový den zasvěceného života

Řeholníci a řeholnice naplnili 2. února vatikánskou baziliku, aby spolu se Svatým otcem oslavili svátek Představení Pána v chrámě, který je současně Světovým dnem zasvěceného života. Mši svatě přecházela slavnost svíce, která připomíná Simeonovo proctví o Pánu, který je »světlem k osvícení národů«.

V homilii se Jan Pavel II. vyznal ze své lásky a úcty k oso-

bám, které zasvětily svůj život Bohu. »V naší epoše poznamenané sekularismem a materialismem představujete svým úplným a trvalým darováním znamením života, který je opačnou alternativou logiky tohoto světa... Zůstaňte věrni svému zvláštnímu povolání! Váš život v Kristově chudobě, čistotě a poslušnosti je zdrojem světla a naděje pro všechny, koho potkáváte.«

KAI

SEMINÁŘ PASTORÁLNÍCH TEOLOGŮ

Olomouc: V pořadí již **druhý seminář pastorálních teologů**, pořádaný ve spolupráci jezuitského Centra Aletti, Teologické fakulty Palackého univerzity Olomouc, TF Jihočeské univerzity České Budějovice a Pastoračního střediska Pražského arcibiskupství, se konal v Olomouci 29. – 31. 1. 1998. Mezi účastníky byli také zástupci pastorálních teologů ze Slovenska.

Hlavním obsahem semináře, který vedli *doc. dr. Jiří Kabele a ing. Jan Spousta* z Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy, byla **sociologická analýza společnosti**. K dalším projednávaným tématům patřila **organizace dalšího vzdělávání kněží a koncepce pastorální teologie**. Části jednání se zúčastnil také *olomoucký arcibiskup Jan Graubner*.
ČBK

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

6. Zmrtvýchvstalý Kristus říká: „Přijměte Ducha svatého.“

22. Lukáš nás svým vyprávěním vede neobyčejně blízko k pravdě obsažené v řeči při poslední večeři. Ježíš Nazaretský, „vyvýšený v Duchu svatém“, se při této řeči a při tomto rozhovoru projevuje jako „nositel Ducha“, jako ten, kdo ho má přinést a „dát“ apoštolům a církvi za cenu svého „odchodu“ prostřednictvím kříže. Slovo „nést“ zde znamená především „odhalit“. Ve Starém zákoně už od knihy Geneze byl Boží Duch jistým způsobem uváděn ve známost nejprve jako Boží „dech“, který dává život, jako nadpřirozený „životní dech“. V knize Izaiášově je představován jako „dar“ udělený osobě Mesiáše, jako ten, který na něm spočívá, aby vedl ze-

vnitř celou jeho spásonosnou činnost. U Jordánu nabyla Izaiášova předpověď konkrétní podobu: Ježíš Nazaretský je ten, který přichází v Duchu svatém a přináší ho jako dar své osoby, aby ho rozdával prostřednictvím svého lidství: „On vás bude křtít Duchem svatým“ (76). V Lukášově evangeliu je toto zjevení Krista potvrzeno a obohaceno; je vnitřním pramenem života a mesiášské působnosti Ježíše Krista.

Ve světle toho, co říká Ježíš ve večeřadle, dochází k výkladu Ducha svatého novým a plnějším způsobem. On je nejen dar osobě (osobě Mesiáše), ale je Osoba-dar. Ježíš ohlašuje jeho příchod jako příchod „jiného utěšitele“, který je Duch pravdy, a proto uvede apoštolů a církev „do celé pravdy“ (77). To se naplní na základě

zvláštního společenství mezi Duchem svatým a Kristem: „Z mého vezme a vám oznámí“ (78). Toto společenství má svůj původní zdroj v Otcí: „Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám oznámí“ (79). Duch svatý, pocházející od Otce, je poslán Otcem (80). Duch svatý byl nejprve poslán jako dar pro Syna, který se stal člověkem, aby naplnil mesiášské předpovědi. Po „odchodu“ Krista-Syna, podle Janova textu, „přijde“ Duch svatý přímo – je to jeho nové seslání – aby dovršil dílo Syna. Takže to bude on, kdo dovede k naplnění novou éru dějin spásy.

23. Ocitáme se na prahu velikonočních událostí. Nové, definitivní zjevení Ducha svatého jako Osoby, která je dar, se naplňuje právě v tomto okamžiku. Velikonoční události – utrpení, smrt a zmrtvýchvstání Krista –

jsou také dobou nového příchodu Ducha svatého jako Utěšitele a Ducha pravdy. Je to doba „nového začátku“ darování se trojjediného Boha lidstvu v Duchu svatém působením Krista Vykupitele. Tento nový začátek je vykoupením světa. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna“ (81). Již tím, že „dává“ Syna, v daru Syna, je vyjádřena nehlubší bytnost Boha, který je jako láska nevyčerpatelným zdrojem darování. V daru, který dává Syn, se pak doplňuje zjevení a darování věčné Lásky. Duch svatý, který v nevyzpyta-

MILES JESU – víkendové exercicie pro rozpoznavání povolání (pro mladé muže ve věku 17–30 roků):

27. 2. – 1. 3. 1998 ● 13. – 15. 3. 1998
25. – 27. 9. 1998 ● 20. – 22. 11. 1998

**V církevním domově „Petrium“, BRNO
„JSTE SCHOPNI PRO NĚKOHO RISKOVAT ŽIVOT? UDĚLEJTE TO PRO KRISTA!!!“**
(Jan Pavel II.)

Informace a přihlášky:
Katolická komunita – MILES JESU,
Kamenná 59, 639 00 BRNO
tel.: 05/43 21 52 65
e-mail: mjbrownomen@brn.czn.cz

Unie křesťanských pedagogů pobočka Praha

vás zve na přednášku

PhDr. RNDr. Evžena Kindlera, CSc.,

GREGORIÁNSKÝ CHORÁL V LITURGII

kteřá se bude konat v **úterý 3. března '98 v 18,00 hod.** (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále řádu sv. Vršily, vchod z Ostrovní ulice č.11, Praha 1. **VSTUP ZDARMA**

„Bude vymezen pojem gregoriánského chorálu a vysvětlen jeho význam a použití při liturgii, vztah k jiným hudebním druhům a jeho „neuvěřitelné“ vlastnosti – nezničitelnost, neomezené působení a syntéza vnitřního a společného.“

V rámci tohoto filosofického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Plán dalších exercicií MILES JESU pro ženy (18–35) na rok 1998:

24. 4. – 26. 4. ● 12. 6. – 14. 6.
11. 9. – 13. 9. ● 27. 11. – 29. 11.

**Přihlášky na adresu:
MILES JESU, P.O. BOX 292,
601 00 Brno 1; tel.: 05/41 24 79 88**

KŘEŠŤANSKÝ INSTITUT OSTRAVA

Akce KIO – březen 1998

Farní budova, Moravská Ostrava,
nám. Msgre Šrámka 4

Úterý 10. března, v 16.30 hod.

Setkání křesťanských inženýrů a ekonomů

Poznatky z cesty do Jižní Koreje

Přednáší: Ing. PhDr. Ladislav Jílek

Středa 11. března, v 16.00 hod.

Setkání katolických lékařů

Biologické a etické aspekty klonování

Přednáší: MUDr. PhDr. Augustin Svoboda

Čtvrtek 12. března, v 16.30 hod.

Setkání křesťanských pedagogů

Působení Ducha svatého v dějinách spásy

(pokrač.) **Přednáší:** P. Petr Šustáček

Salesiánské středisko mládeže Don Bosko
Ostrava, Vítkovická ul.

Pátek 20. března, v 17.15 hod.

Setkání křesťanských pedagogů

Kantořina – úsměvná oběť

Přednáší: PhDr. Karel Jurek

CÍRKEVNÍ STŘEDNÍ ŠKOLA SV. ANEŽKY ČESKÉ V ODRÁCH

TR. 1. MÁJE 37,
742 35 ODRY,
TEL.: 0656/73 01 29
NABÍZÍ DENNÍ
STUDIUM ŠESTI OBORŮ

Studijní obory poskytující úplně střední vzdělání (s maturitou):

- 63-44-6/01 rodinná škola – sociální služby
- 63-44-6/02 rodinná škola – ekonomicko-administrativní služby
- 63-99-6/84 ekonomika a podnikání
- 76-52-6/01 sociální činnost - sociální pečovatelství
- 76-52-6/02 sociální činnost - sociální vychovatelství

Studijní obor ukončený závěrečnou zkouškou:

- 53-21-3/01 ošetřovatelka se zaměřením na rodinnou výchovu

NABÍZÍME:

- výuku anglického a německého jazyka
- taneční kurs
- sportovní a kulturní vyžití
- řízení motorových vozidel

**UBYTOVÁNÍ A STRAVOVÁNÍ
ZAJIŠTĚNO, ŠKOLNÉ SE NEPLATÍ**

telných hlubinách božství je Osoba-dar, je působením Syna, to je prostřednictvím velikonočního tajemství, dán novým způsobem apoštolům a církvi a skrze ně lidstvu a celému světu.

24. Poslední znamení tohoto tajemství se stalo v den zmrtevýchvstání. V tento den Ježíš Nazaretský, který „pochází jako člověk z rodu Davidova“ – jak píše apoštol Pavel – „duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých“ (82). Takto se může říci, že mesiášské „vyvýšení“ Krista v Duchu svatém dosahuje vrcholu ve zmrtevýchvstání, při kterém se Kristus odhaluje také jako Boží Syn, „plný moci“. A tato moc, vyvěrající z nezbadatelného společenství Nejsvětější Trojice, se projevuje především ve faktu, že zmrtevýchvstalý Kristus sice na jedné straně naplňuje Boží slib, vyjádřený už ústy proroků:

„Dám vám nové srdce, nového ducha vložím do vás... svého ducha“ (83); ale na druhé straně plní svůj vlastní slib, daný apoštolům slovy: „Odejdu-li, pošlu ho k vám“ (84). Je to on: Duch pravdy, Parakleitos, poslaný vzkříšeným Kristem, aby nás přetvořil a udělal z nás obraz vzkříšeného (85).

Slyšíme: „Navečer toho prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před Židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: Pokoj vám! Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás. Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého“ (86).

Všechny jednotlivosti tohoto klíčového textu Janova evangelia mají svou výmluvnost, zvláště když je čteme ve vzta-

hu ke slově proneseným ve večeradle na počátku velikonočních událostí. Nyní tyto události – triduum sacrum Ježíše, kterého Otec posvětil, pomazal a poslal na svět – docházejí naplnění. „Kristus odevzdal ducha na kříži“ (87) jako Syn člověka a Boží Beránek. A po svém zmrtevýchvstání jde k apoštolům a „dechne na ně“ s onou mocí, o které mluví list Římanům (88). Pánův příchod naplní všechny přítomné radostí: Jejich „zármutek se mění v radost“ (89), jak on sám slíbil před svým umučením. A především se naplňuje hlavní předpověď z řeči na rozloučenou: zmrtevýchvstalý Kristus, jako by zahajoval nové stvoření, přináší apoštolům Ducha svatého. Přináší ho za cenu svého „odchodu“: dává jim tohoto Ducha jakoby skrze rány od svého ukřížování. „Ukázal jim ruce a bok.“ Silou tohoto ukří-

žování jim říká: „Přijměte Ducha svatého.“

Takto vzniká úzká spojitost mezi posláním Syna a posláním Ducha svatého. Po prvním hříchu není posláni Ducha svatého bez kříže a zmrtevýchvstání. „Jestliže totiž neodejdu, Přímlovce k vám nepřijde“ (90). Vzniká také úzká spojitost mezi posláním Ducha svatého a posláním Syna při vykoupení. Posláni Syna nalézá v jistém smyslu své „dovršení“ ve vykoupení. Posláni Ducha svatého však z vykoupení „čerpá“: „Z mého vezme a vám oznámí“ (91). Vykoupení v plném rozsahu uskutečňuje Syn jako Pomazaný, který přišel a jednal v moci Ducha svatého a nakonec se vydal v oběť na dřevo kříže. A toto vykoupení je současně ustavičně dokonáváno v srdcích a v lidských svědomích – v dějinách světa – Duchem svatým, který je „jiný Přímlovce“.

Liturgická čtení

Neděle 22. 2. – 7. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Sam 26,2.7–9.12–13.22–23
Ž: 103 (102),1–2.3–4.8+10.12–13   Odp.: 8a
2. čt.: 1 Kor 15,45–49
Ev.: Lk 6,27–38

Pondělí 23. 2. – památka sv. Polykarpa

1. čt.: Jak 3,13–18   Odp.: 9a
Ž: 18,8.9.10.15
Ev.: Mk 9,13–28

Úterý 24. 2. – ferie

1. čt.: Jak 4,1–10   Odp.: 23a
Ž: 54,7–8.9–10a.10b–11a.23
Ev.: Mk 9,29–36

Středa 25. 2. – Popeleční středa

1. čt.: JI 2,12–18   Odp.: srv. 3a
Ž: 50,3–4.5–6a.12–13.14+17
2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2
Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 26. 2. – ferie

1. čt.: Dt 30,15–20   Odp.: Ž 39,5a
Ž: 1,1–2.3.4+6
Ev.: Lk 9,22–25

Pátek 27. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,1–9a   Odp.: 19b
Ž: 50,3–4.5–6a.18–19
Ev.: Mt 9,14–15

Sobota 28. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b–14   Odp.: 11a
Ž: 85,1–2.3–4.5–6
Ev.: Lk 5,27–32

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	22.2.	23.2.	24.2.	25.2.	26.2.	27.2.	28.2.
Antifona	1028	1722	1060	270	270	270	270
Žalm	783	783	786	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1723	1061	271	272	271	272
Antifony	1030	1046	1062	1107	1198	1214	1229
Žalmy	1030	1046	1062	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1033	1724	1065	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	695	1313	1065	274	278	281	284
Prosby	1033	1724	1065	274	278	281	284
Záv. modlitba	695	1313	1065	275	278	282	285

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	273	273	273	273
Antifony	1035	1051	1066	273	273	273	273
Žalmy	1035	1051	1067	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1037	1054	1069	275	279	282	285
Záv. modlitba	695	1054	1069	275	278	282	285

Nešpory:

SO

Hymnus	1024	1039	1727	1071	268	269	268	268
Antifony	1025	1040	1056	1071	1193	1208	1224	286
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1730	1074	276	280	283	286
Ant. ke kant. P. M.	694	695	1314	1074	276	280	283	287
Prosby	1028	1043	1731	1074	277	280	283	287
Záv. modlitba	695	695	1313	1075	275	278	282	289
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

vám...

Představujeme

Knihy si můžete objednat na adrese: **Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1**

**Katechismus České biskupské konference
pro děti od šesti do osmi let**

JÁ JSEM S VÁMI

**Vychází jako první část základní řady katechismů
pro děti školního věku a pro mládež.**

Čeští a moravští biskupové s radostí představí dětem, kněžím, katechetům, církevním společenstvím, rodinám a různým výchovným institucím katechismus „JÁ JSEM S VÁMI“, který je určen dětem od šesti do osmi let, aby je provázel jako úvodní kniha víry na různých stupních jejich křesťanského vývoje.

Děti v tomto věku prožívají zvláštní období objevování a nových vztahů, s úžasem a očekáváním se otevírají každodenním událostem a začínají si v rodině a ve farnosti uvědomovat svou osobnost. Je to nové období života, důležité pro jejich lidský vývoj, křesťanský růst a pro důsledky, které může mít pro jejich budoucnost. Tímto katechismem – první částí řady katechismů pro děti školního věku – jim chceme pomáhat, aby objevily znamení přítomnosti Boha Stvořitele, který je Otcem nás všech, a aby se setkaly s Kristovým slovem, jeho životem, smrtí a zmrtevýchvstáním, aby vnímaly dar Ducha, jeho přítomnost v církvi a v eucharistickém společenství, Kristovo nové přikázání lásky, jeho odpuštění a příslib jeho návratu.

Již sám název „Já jsem s vámi“ je významné poselství: dětem se oznamuje ústřední tajemství naší víry: smrt a zmrtevýchvstání Kristovo jako vrchol zjevení Boží lásky, brány k důvěře a naději dětí, které vědí, že jsou milovány, volány jménem a nejsou nikdy opuštěné: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa“ (Mt 28,20).

Ale sama kniha nestačí, i když jde o knihu víry. Má-li psaný katechismus provázet děti na jejich cestě křesťanského

posvěcení, musí jej křesťanské společenství, rodiče, kněží, katecheti a vychovatelé vzít do ruky a podložit vlastním svědectvím víry.

Předkládaný katechismus nechce nahradit učebnice náboženství, které jsou vypracovány pro jednotlivé ročníky podle věku. Učebnice jsou širší, kromě učení víry obsahují též množství příběhů, metodiky pro snadnější stabilizaci učiva a snaží se většinou k některým pravdám víry teprve dojít. Zde naopak je jediným materiálem Písmo svaté. Z něho se vychází při formulaci základních katechismových oblastí: vyznání víry, svátosti, morálka a základy modlitby.

Katechismus s názvem „JÁ JSEM S VÁMI“ byl vypracován na základě italského originálu schváleného Kongregací pro klérus a Kongregací pro nauku víry Apoštolského stolce a byl schválen Českou biskupskou konferencí na jejím 22. zasedání, které se konalo ve dnech 3. a 4. července 1997 na Velehradě.

Podepsáni: Mons. Jan Graubner, Mons. Miloslav Vlk.
Cena 110 Kč, 192 stran.

Již vyšlo také:

POJĎTE ZA MNOU (pro věk 8 až 10 let), cena: 110 Kč
Připravuje se vydání dalších dílů:

BUDETE MÝMI SVĚDKY (pro věk 10 až 12 let)

NAZVAL JSEM VÁS PŘÁTELI (pro věk 12 až 14 let)

KATECHISMUS PRO MLÁDEŽ (pro věk 15 až 25 let)

Knihy je možno také objednat přímo u nakladatele „Paulinky“, Karlovo nám. 5, 120 00 Praha 2, tel/fax 02/29 98 45

771 00 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s. r. o.

Odesílatel:

Novinově vypiště

**Piaceno prevodem
706 035**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Oficiálně teologicky recenzováno. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stluka.maticecm@telecom.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Podáván novinych zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinych zásilek povolené SF, š. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.